XXXI. évfolyam, 5. szám
2026. Őszi szám

A MUNKÁCSI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZMEGYE LAPJA

ÚJ HAJTÁS

TANÉVKEZDÉS ÁLDÁSSAL

NYÁRI FELTÖLTŐDÉS

A KARITÁSZ LEGFRISSEBB HÍREI

KÁPOLNA-SZENTELÉS A SKANZENBEN

SZENT ISTVÁN-NAPI KENYÉRÁLDÁS

Egyházmegyénkben történt

Bérmálás Császlócon

Pasztorális év kezdete Munkácson

Szent Benedekre emlékeztek Zipszeraiban

Hittantábor Szürtén

Szent István-napi búcsú Aknaszlatinán

Kenyéráldás Beregszászban

Karitász fiatal önkéntesei

Kárpátaljai hívek zarándoklata Berdicsivbe

A tartalomból:

Minden idő kegyelem .....3. o.
Imaoldal .....4-5. o.
A 14 segítő szent III. .....6–7. o.
Interjú a líceum igazgatójával .8–9. o.
Domonkos nyári egyetem ...10–12. o.
Gondolatok az önelfogadásról ..13. o.
Egyháztörténeti évfordulók ..14–16. o.
Leó pápa a szent zenéről ....17–18. o.
A Szentatya felhívásai .....19–21. o.
Kápolnaszentelés
a skanzenben .....22. o.
Beszámoló a Gitáros Táborról ...23. o.
Tanévkezdés a líceumban .....24. o.
A Karitász
legfontosabb hírei .....25–26. o.
KASZ-KA-DŐRÖK .....27. o.
Böjte Csaba Beregszászban .....28. o.
Bérmálás
egyházmegyénkben .....29–32. o.
Ünnep Berdicsivben .....33–34. o.
Szent István-napi megemlékezés 35. o.
Beszélgetés
a homokterápiáról .....36–37. o.
Interjú Béres Attilával és
Katalinnal .....38–39. o.
Hírmorzsák .....40. o.
Gyerekszáj .....41 o.
Neveti jó .....42. o.
A szeretet másik neve: Idő .....43. o.

Készült a Magyar Kormány támogatásával

Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárság

Bethlen Gábor Alap

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Fehér Rita (főszerkesztő),
Bunda Veronika, Popovicsné Palojtay Márta,
Riskó Marianna (szerkesztők)

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Címlap és grafika:
Gyürki András

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Mira u. 15.
E-mail: ujhajtas@munkacs-diocese.org
Honlap: www.ujhajtas.net.ua
A Munkácsi Egyházmegye honlapja:
www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:
3т 199
Készült: СП ТзОВ "Поліі", Lemberg
1300 példány

Видавництво: Мукачівська Дієцезія РКЦ
вул. Миру 15, м. Мукачево,
Закарпатська обл. 89600
curia@munkacs-diocese.org
Головний редактор: Рita Фегер
Зареєстровано: 28. 11. 2024 р. Ідентифікатор друкованого медіа в Реєстрі: Я30-05495
Надруковано в СП ТзОВ "Поліі", Львів

Minden idő kegyelem

Minden emberi alkotást az idő „vasfoga” megpróbál, de az idő próbáját kiállva művészi rangra emeli az emberi művet. Az Isten alkotásait az idő múlása nem töri meg, hanem újra és újra arról tanúskodik, hogy Istenben minden örök, mert Isten az Örökkévaló!

Immár 800 éve, hogy Assisi Szent Ferenc atyánk járt kelt és élt itt a földön és ez év októberében fogjuk ünnepelni halálának évfordulóját. A kegyelmi „Mag”, az Isten igéje, amit Isten elvetett Ferenc életében, jó földbe hullott és százszoros termést hozott minden korszak emberének – mert Istenben minden örök!

Ferenc a XIII. század egyházának olyan világító lámpása, kegyelmi embere volt, aki életvitelét és hitét tekintve visszatért az evangéliumhoz, mint tiszta, élő forráshoz. Isten embereként felfedezte Krisztus valódi arcát, és szomorúan látta, hogy a korabeli egyház arculatában, Krisztus igazi arca nehezen fedezhető fel. Nincs ez másképpen ma sem… Kezdetben az igehirdetés jellemzően még nem a prédikálást jelentette, hanem a kegyelmi spontaneitást, azaz az evangéliumról való beszélgetést. Mindenkinek szabadon és szelíden hirdette az evangélium örömhírét, amit azért is tudott olyan hatékonyan tenni, mert maga is élte azt, amit hirdetett. Eggyé vált Krisztussal. Oly mértékig eggyé, hogy élete utolsó éveiben megjelentek rajta Krisztus szent sebei, a stigmák. A kereszténység történetében Assisi Szent Ferenc evangéliumi igehirdetése és élete nem egyszerű történelmi epizód volt, hanem a XIII. század egyházának ébredése és megújulása. Szent Ferenc az „eljövendő század embere” – így nevezte őt életrajzában Celanói Tamás.

Minden idő emberének megvan a maga megpróbáltatásának fájdalama, ami egyben kegyelmi idő is! Ferenc korában, Gubbio városában élt egy rettenetes fenevad, egy farkas, amely nem csak az állatokat, hanem az embereket is felfalta, így akkoriban minden emberfia nagy félelemben élt azon a környéken. A legenda szerint Szent Ferenc megszelídítette ezt a farkast úgy, hogy mindezek után többször is „farkas testvéremnek” szólította a megszelídült állatot, mert Istenben minden lehetséges!

Minden történelmi kornak megvan a maga „farkasa”, azaz „fenevadja”, amely félelemben és rettegésben tartja az embereket. Ez a fajta „fenevad” nem erdőkben lakik, hanem ideológiákban, háborúkban, a liberális világában, ahol törvénybe foglalják a gender ideológiát, sőt magában az emberekben is ott lapul; azon emberekben és embercsoportokban, amelyek készek „felfalni” és elpusztítani egymást, ha az érdekeik és a meggyőződéseik úgy diktálják. Mélységesen szomorú ez a diagnózis. Ha csak az elmúlt és jelen évszázad emberiségét nézzük, amely megélt és ma is megél háborúkat, terrortámadásokat és elmondhatatlanul sok félelmet és fájdalmat, sajnos szomorú, de valós érzés, hogy az ember néha kételkedik egy elkövetkező évszázad létezésében. E sok fájdalom és szomorúság közepette felkiáltunk: „Ki szabadít meg minket ettől a fenevadtól?” A válasz nyilvánvaló és változatlan: Jézus Krisztus!

Ahogy a múltban, úgy ma is csendesen, de megállíthatatlanul működik Krisztus megmentő, gyógyító és szabadító kegyelme. Az idő kegyelem! Alkalom a jóra, a szeretetre, a kibékülésre, az újrakezdésre – az Örökkévalóval való találkozásra. Istennek minden Szent Embere hirdette és ma is hirdeti, hogy Istenben és Krisztusban minden örök! Szent Ágoston egyik legismertebb és legmélyebb vallomásában ezt írja: „Magadnak teremtettél minket, Istenünk, és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned.” Ez az igazság Szent Ferenc életében megvalósult, megsokszorozódott testvéreiben és boldog halálában (tranzitusában) beteljesedett. Ő immár az örökévalósságban van, de kegyelmi adományai ma is itt élnek köztünk és hirdetik: Jézus él! Krisztus legyőzte a bűnt és a halát! Feltámadt – ti is éltek! Szeretettel kérlek titeket, hogy Őreá figyeljetek! Benne bízzatok és az életetek örökkévaló lesz!

Weinrauch Márió OFM

„Asszony, íme, a te fiad!”… Íme, a te anyád! És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány..”

Jn 19,26–27.

„A megváltás mindig hatalmasabb az emberi bűnöknél és a világ bűneinél. A megváltás ereje végtelenül felette áll az emberben és a világban található minden rossznak.”

Szent II. János Pál pápa

Ahogyan növekszik körülöttünk
a jövőért való szorongás,
úgy növekszik bennünk
a gyermeki bizalom Máriában:
ő jó,
és jó anyja a Földnek.

Szent-Gály Kata

A közbenjárás mérhetetlen hatalma, amelyet Mária Jézustól az „anya” cím által kap, teljes egészében azoknak a lelkeknek a megmentésére mozgósítja, amelyeket Jézus megjelöl neki az égből, miközben ismét mondja: „Asszony, íme a te gyermekeid!”

XII. Pius pápa

Legyetek mindig készenlétben az ördög támadásaival szemben! Várhatjuk tőle, hogy nem kísért meg minket, aki attól sem riadt vissza, hogy Krisztust megkísértse?

Máriát a „sátán ostorának” nevezik, mert nem tehet tönkre egyetlen embert sem, aki az Istenanyánál keres menedéket.

Szarovi Szerafim

Lehetetlen, hogy Mária, Krisztus Anyja ne játsszék egyedülálló szerepet a megváltottak közösségében... Ő mindörökre az marad, aki befogadta Isten Igéjét, és beépítette az emberi nembe. Megmarad annak, aki összekötötte az eget a földdel, és a Léleknek való odaadásában testtel-lélekkel teljesen élte a vele való közösséget.

Suenens bíboros

Mária közreműködése a megváltás művében nem szavai, tanítása által történt, hanem mindenekfelett élete, elmélyülő hallgatása és könnyei által.

Chiara Lubich

Az arcátlan tolakodó imája

Boldogságos Szűz Anyám… siess segítségemre, hogy igazi szentté legyek, olyan, aki a jó Istent szándékosan soha, a legkisebb mértékben sem bántja meg, aki csak az Isten nagyobb dicsőségét keresi mindenben. Nem kevés kegyelmet kérek, hanem sokat. Nem is illendő egy ily gazdag Úrnőtől, mint amilyen Te vagy, csak pár garast kérni, és főleg ilyen nagy zajjal kérni, ahogy én azt most teszem. Ezért tehát sok kegyelmet kérek.

Ne feledd, hogy Te az Édesanyám vagy. „Asszony, íme, a Te fiad!” Én is ott álltam a kereszt alatt, igaz, csak a hóhérok között, de egyszülött Fiad engem is Rád bízott. A kegyelem által Te is Anyámmá lettél.

Édesanyám, íme, a Te fiad! Nézd, milyen rongyos, piszkos és mosdatlan! Most jött az utca sarából. Ugye, Édesanyám, restelkedsz miattam a fényes mennyei udvar előtt?! Ha nem öltöztetsz fel nagyon szép és gazdag kegyelmi ruhába, még meg találnak szólni Téged, hogy milyen fiad van. Az nem mentség, hogy gyermekeid közül sokan még rongyosabb ruhában járnak, mert ők nem is akarnak más ruhában járni, nem is akarnak Tőled kérni és elfogadni semmit sem. Én azonban kérek, könyörgök, esedezem mosdóvízért és új ruháért. Szeretnék tiszta lenni!

Nagy Töhötöm növendék-kori lelki naplójából

Ó, szent édesanya,
segíts, hogy hozzád hasonlókká váljunk,
aki az Úr tiszta szolgálója vagy.

Segíts, hogy úgy higgyünk
mint te, kétség nélkül,
akinek az Isten angyala hozta az üzenetet.
Segíts, hogy türelmesek legyünk, mint te,
aki Betlehembe vándoroltál,
és a világ megváltóját
egy istállóban szülted meg.

Segíts bennünket, hogy belső életünk olyan
legyen mint a tiéd, aki mindent,
amit Jézustól hallottál és láttál,
meghánytál-vetettél szívedben.

Segíts, hogy képesek legyünk
a lemondásra, mint te:
hagytad, hogy isteni gyermeked
eltávozzék s végrehajtsa feladatát;
és végül láttad őt meghalni,
és nem lázadoztál.

Ó, szent anya,
reménységünk a vándorlásban.

Vezess bennünket –, ahogy eddig is vezettél – abból a sötét éjszakából.

Tiszta fény, vezess,
míg Jézushoz érkezünk. Ámen.

J. Newmann bíboros

Tanuljátok meg a Bizalom Édesanyjától, hogyan legyetek bizalommal teli és éber szívűek; az evangélium szolgái, akik Uruk dicsőséges eljövetelére várnak. Mária tanítson benneteket, hogy hivatástokban megérlelődve, Fiának Szíve bennetek is kialakuljon.

…

Mária az isteni kegyelem anyja, mert a kegyelem Szerzőjének anyja. Teljes bizalommal hagyatkozzatok rá! Tükrözzetek vissza valamit Krisztus szépségéből. Táruljatok ki a Szentlélek sugallatának, váljatok félelmet nem ismerő apostolokká, legyetek képesek arra, hogy a szeretet tüzét és az igazság világosságát sugározzátok magatok körül. Mária iskolájában fedezzétek föl a konkrét feladatot, amit

Krisztus vár tőletek, tanuljátok meg, hogy életetekben az első hely az Övé legyen, és feléje irányuljanak gondolataitok és cselekedeteitek.

Szent II. János Pál pápa beszédeiből

Mária, Reménység Anyja, légy velünk!
Taníts minket, hogy az élő Istent hirdessük;
segíts tanúskodnunk Jézusról,
az egyetlen Üdvözítőről;
tégy minket szolgálatkésszé a felebarát iránt,
befogadóvá a rászorulók iránt,
tégy az igazságosság megvalósítójává
és egy igazságosabb világ szenvedélyes építőivé;
járj közben értünk,
hogy úgy munkálkodjunk a történelemben,
hogy bizonyosak legyünk
az Atya tervének teljesedésében.
Az Új Világnak Hajnala, mutasd meg,
hogy a reménység anyja vagy,
és virrassz felettünk!
Virrassz az európai egyház fölött:
legyen az evangélium jó közvetítője;
legyen az igazi közösség helye;
teljesítse küldetését, mely arra szól,
hogy hirdesse, ünnepelje és szolgálja
a remény evangéliumát,
mindenki békéjére és örömére.
Béke Királynője, oltalmazd az emberiséget
a harmadik évezredben!
Virrassz az összes keresztény fölött:
járják hűségesen az egység útját
a kontinens egyetértésének kovászaként;
virrassz a fiatalok fölött,
akik a jövendő reményei,
hogy nagylelkűen kövessék Jézus hívását.
Virrassz a nemzetek vezetői fölött:
a közös ház építését tekintsék feladatuknak,
melyben megbecsülik
minden egyes ember méltóságát és jogait.
Mária, ajándékozd nekünk Jézust!
Segíts, hogy őt kövessük és őt szeressük!
ő az Egyház, Európa és az emberiség reménye,
ő velünk és közöttünk él Egyházában.
Veled együtt mondjuk: „Jöjj el, Úr Jézus!"
A dicsőség reménye, melyet ő árasztott a szívünkbe,
teremje meg az igazságosság és a béke gyümölcseit!

Szent II. János Pál pápa

Néhány ember annyira ostoba, hogy úgy gondolják, hogy le tudják élni az életüket a Szűz Mária segítsége nélkül. Szeresd a Szűzanyát és imádkozd a rózsafűzért, mert az Ő rózsafűzére a fegyver a mai világ gonoszságai, ördögei ellen. Minden Isten által adott kegyelem a boldogságos Szűz Márián keresztül árad.

Szent Pió atya

A teremtett világban Isten megbántása miatt Istennek Szent Anyja szenved legjobban... Vigasztaljam Őt azzal, hogy életemnek egészen elégő áldozatát az Ő tisztaságos Kezébe téve, Ő mutathassa be Szent Fiának, aki az Ő istenemberi áldozatába olvasztva értékesíti.

(Marton Boldizsár) Marcell atya

Ó, Mária, én téged választalak ma az egész Mennyei Udvar színe előtt, hogy légy Anyám és Királynőm. Átadom és neked szentelem teljes hódolattal és szeretettel testemet, lelkemet, belső és külső javaimat, a múlt, jelen és jövendőbeli tetteimet, és átadom magam, hogy rendelkezz minden fölött, ami hozzám tartozik, kivétel nélkül, a Te kedved szerint, Isten nagyobb dicsőségére, most és az Örökkévalóságban. Ámen.

Grignion-i Montfort Szent Lajos

Ó, Édesanyám!
Jóság, szeretet és irgalmasság Édesanyja!
Végtelenül szeretlek, és neked ajánlom magam,
Jóságod, szeretted és irgalmasságod által
Ments meg engem!
A tied akarok lenni.
Végtelenül szeretlek,
És azt kívánom, hogy oltalmazz.
Ó, jóság Édesanyja, add szívembe
A te jóságodat,
Hogy a mennybe mehessek.
Kérem végtelen szeretted.
Add nekem azt a kegyelmet,
Hogy mindenkit úgy szerethessek,
Ahogy te szeretted Jézus Krisztust.
Azt az ajándékot kérem,
Hogy irgalmas legyek hozzád.
Egészen átadom magam neked,
S azt kívánom, hogy velem légy minden lépésemnél,
Mert te kegyelemmel teljes vagy,
S ha én elveszítem a kegyelmet,
Kérlek téged, add, hogy újra rátaláljak.
Ámen.

Vianney Szent János tanúságot tett arról, hogy sok kérése talált meghallgatásra, amikor így kérte Mária közbenjárását:

Istennek Szent Anyja, Isteni Fiad kínszenvedésekor és halálakor érzett mérhetetlen fájdalmáért és a Te keserves könnyhullatásodért kérlek, ajánld fel a mi isteni Megváltónk sebekkel és vérrel borított Szent Testét fájdalmas könnyeiddel együtt a Mennyei Atyának a lelkek megmentéséért, és annak a kegyelemnek az elnyeréséért, amiért most hozzád folyamodom: [kérésem] Jézus, Mária, szeretlek benneteket, mentsétek meg a lelkeket, különösen az Istennek szentelteket! (3x ismételjük.) Ámen.

Ó Mária, irgalmasság Anyja, tekints mindannyiunkra, hogy Krisztus keresztje erejét ne veszítse! Az ember ne térjen le a jó útjáról, ne veszítse el bűntudatát! Gyarapodjék Istenbe vetett reménye, aki „gazdag az irgalomban" (Ef 2,4). Szabadon tegye a jót, amit Isten előre elrendelt és így egész élete Isten dicsőségének magasztalása legyen. Ámen.

Szent II. János Pál pápa imádsága – Veritatis splendor enciklika

A tizennégy segítőszent III.

Gallia, a mai Franciaország, a Római Birodalomhoz tartozott, és déli tengerpartján a kereszténység korán elterjedt. A II-III. századból már több vértanúról tudunk, de csak egyiküket, Szent Dénest sorolják a tizennégy segítőszent közé.

Toursi Szent Gergely azt írta róla, hogy Itáliában született, és 250 táján hét hittérítő püspöktársával együtt küldték Galliába, ahol megalapították a galliai egyházat. Dénes Párizs első püspöke lett. Életéből azonban inkább csak a legendás elbeszélések alapján alkothatunk valami képet. Dénes olyan eredményesen hirdette az igét, hogy térítésein felbőszült ellenségei elfogták, majd a római helytartó parancsára börtönbe vetették. Ott Dénes sok halálra ítélt keresztény jelenlétében mondott misét, miközben megjelent neki az Úr Krisztus, kenyeret nyújtott át és azt mondta: ,,Fogadd ezt, kedvesem, mert igen nagy jutalom vár rád nálam.'' Mise után az őrök kivonszolták a börtönből. Társaival együtt először gúnyt űztek belőlük, majd mindannyiukat megkínozták. Dénest rostélyhoz bilincselték, és tűz fölé helyezték; ezután vadállatok elé dobták, végül keresztre szegezték. Társaival együtt mártírhalált halt egy dombon, amit azóta róluk a „Mártírok hegye" néven neveznek, ez lett a párizsi Montmartre.

A hitében végig megingathatatlan Dénes híres mondása: „Inkább feláldozom a fejem, semmint hitemhez hűtlen legyek." A legenda szerint, lefejezését követően Dénes csodás módon talpra állt, és egy angyal vezetésével, angyali énekszó kíséretében levágott fejével a kezében messzire gyalogolt vértanúsága dombjától. Miközben holttestét a Szajnába dobták, tanítványai azonban még éjszaka megtalálták, és méltóképpen eltemették. Sírja azonnal híres zarándokhely lett, mely felett Szent Genovéva építtette az első templomot. Később ezen a helyen épült fel az első gótikus katedrális, a francia királyok hagyományos temetkezési helye. Szent Dénes ma is Párizs és Franciaország védőszentje.

Fejfájás, megőrülés, megszállottság, lelkiismereti szorongás, hitbéli gondok és fájdalmas küzdelmek esetén fohászkodnak hozzá. Ünnepe: október 9. A képzőművészet Dénest teljes püspöki ornátusban ábrázolja, kezében tartja a fejét, fején néha püspöksüveg. Jelképei: a pálmaág mellett a kard vagy egy nyitott könyv. Ruháit néha liliomminta ékesíti.

Párizsi Szent Dénes, az önfeláldozó és példamutató vértanú! Kérlek, adj nekem is erőt és bátorságot, hogy a mindennapokban is hűséges maradjak az Úr iránt. Taníts meg arra, hogyan tudjam szeretettel és alázattal szolgálni embertársaimat, akár saját életem kockáztatásával is. Legyen jelen áldott szellemed mindig mellettem.

Szent Cirjék szintén a tizennégy segítőszent egyike. Születéséről nem maradt fenn adat, meghalt 303-ban, Rómában. Életéről is csak legendák szólnak.

A források szerint római nemesember volt, aki áttért a kereszténységre, földi javairól lemondott, vagyonát szétosztotta a szegények között. Cirjék és társai irányították azon fürdők építését, melyeket Maximianus építtetett társcsászár apja, Diocletianus tiszteletére. Az építésvezetőket keresztény hitükért börtönbe vetették. Amikor Cirjék kiűzte az ördögöt Artemisiából, Diocletianus lányából, a csoda hatására a lány és anyja, Serena is áttért a keresztény

hitre. Ezt látva Diocletianus szabadon engedte Cirjéket és társait.

Egy másik alkalommal Cirjék Perzsiába ment, ahol hasonló csodát tett a király I. Shapur lányával, Jovijával, aminek következtében az egész királyi ház a keresztény hitre tért. Rómába visszatérve Cirjék saját házát baptisztériummá, keresztelő helyiséggé alakította. A keresztényüldözés során letartóztatták, megkínozták, majd társaival együtt vértanúhalált szenvedett: a Via Salarián lefejezték, később itt temették el.

A kísértések, gonosz lelkek elleni oltalmazó. Ünnepe: augusztus 8. Mindig diakónus öltözékben ábrázolják, kezében karddal, pálmaággal, lába előtt meggyógyult lánnyal, vagy a láncra vert ördöggel.

Szent Cirjék diakónus, aki meggyógyítottad a vakokat, az ördögöt kiűzted a megszállottakból, eszközöld ki, hogy a lelki vakságot elkerüljük, s a sátán kísértéseit legyőzzük, könyörögj érettünk!

A tizennégy segítő szent és a népies vallásosság talán legnépszerűbb alakja mégis Szent Kristóf. Létezése kérdéses, ennek ellenére számos legendája mintegy azt sugallja, ne csak keressük, hanem, ha megtaláltuk, szívünkben hordozzuk Jézust.

A pogány Kristóf igen büszke volt dali termetére, karja erejére, és úgy érezte, nem szolgálhat akárkit ilyen adottságokkal, csakis a világ leghatalmasabb uralkodóját. Vándorútra kelt tehát, hogy megkeresse. Először egy király szolgálatába állt, aki félt az ördögtől, és hallatára a kereszt jelével erősítette magát. Kristóf úgy vélte, hogy az ördögnek a királynál is nagyobb a hatalma, így az ördög szolgálatába állt, majd megtapasztalta, hogy az ördög rettegve menekül a kereszt jelétől. Végül egy remete tanácsolta Kristófnak, hogy hatalmas erejével segítse az embereket egy veszedelmes folyón, mert veszélyben forog, aki csak átkel rajta, és sokan bele is vesznek.

Kristóf oda is ért a mondott folyóhoz, és a partján egy kalyibát épített magának. Bot gyanánt egy rudat fogott a kezébe, erre támaszkodott a vízben, és mindenkit készségesen átvitt a túlsó partra. Egyik alkalommal egy kisgyermek kérte, vigye át a folyón, de a teher egyre nehezebb lett, Kristóf csaknem a víz alá merült vele, majd minden erejét összeszedve átvitte a túlsó partra. A gyermek ekkor fölfedte magát: ő maga Krisztus, aki a világ terhét viszi a vállán, vagyis a Leghatalmasabb, akit az óriás eddigi életében keresett, akinek szolgálni akart. A gyermek megkeresztelte a folyó vizével, és a Christo-phorus, azaz a Krisztust vivő nevet adta neki. Csoda történt ekkor: az átkelésnél segítő hatalmas bot a földbe szúrva kizöldült.

Kristóf ezután fáradhatatlanul térítette az embereket. Üldözésekor az elfogására küldött katonák, és az elcsábítására felfogadott szolgálólányok is megtértek szavára. Kínzások után végül lefejezték 250 körül Szamóban (Lükiában, Dél-Törökországban).

Már 452-ben templomot szenteltek tiszteletére. Ma Európában mintegy 3000 kegyhely viseli a szent nevét. Minden úton lévő védőszentje, de pestis, epilepszia, rossz álmok, hirtelen halál, árvizek, villámok, jégeső ellen is hívták segítségül. A képzőművészet óriás termetű férfiként ábrázolja, a gyermek Jézussal a vállán, kezében nagy bottal, ahogy átkelnek a folyón. Ünnepe: július 24. (római kat.), március 9. (gör.kat.)

Szent Kristóf, aki hűségesen szolgáltad Urunkat és önfeláldozó szeretettel segítettél másoknak, áldott légy mindazért a jó cselekedetért, amit életed során véghezvittél!

Kérlek, add meg nekem is azt az erőt és kitartást, amire szükségem van az élet nehézségei közepette. Legyél mellettem minden pillanatban, vezess engem az igazság útján és segíts megtalálni a saját küldetésemet ezen a földi pályán!

Könyörögj értem az Úrnál, hogy adjon nekem bátorságot és hitet ahhoz, hogy mindig maradjak állhatatos az Ő útján. Segíts megőriznem a szeretetet és önzetlenséget szívemben!

Szent Kristóf, te biztos kézzel átvitted a gyermek Jézust a veszélyes folyón. Vezess át minket is a napi forgalom összes veszélyén. Légy mellettünk, adj figyelmeztető jelet, ha veszély közeleg, hogy meg tudjunk állni, amíg az út biztonságos. Őrizz meg minket minden utunkon. Vigyél el biztonságban úticélunkig, ahogy Krisztust vitted karod erős ölelésében. Ámen.

Riskó Marianna

„Isten kezébe helyezzük”

Interjú Mihalovics Attilával, a Munkácsi Szent István Líceum igazgatójával

Kezdetét vette a tanév és az iskolák ismét megnyitották kapuikat, a gyerekek pedig kinyitották rég nem látott iskolatáskájukat. Kiemelten fontos, hogy ilyenkor a szívüket is megnyissák az Isten szeretetére, a jóra, és, mint minden kezdetnél, a felkészülésben jelen legyen Mennyei Atyánk áldása.

Ezért él az a szép szokás, hogy szeptember elején a plébánosok megáldjákák az iskolásokat, tanszereiket, és természetesen a pedagógusokat is. A Munkácsi Szent István Líceum kollektívája is ünnepélyes Veni Sancte szentmisével kezdte el a tanévet. Ebből az alkalomból mondta el gondolatait Mihalovics Attila, a tanintézmény igazgatója.

– Miért fontos, hogy a gyerek, a pedagógus, a szülő lelkileg is felkészüljön a tanévre? Hogyan tud felkészülni?

– Valóban fontos, hogy a gyerek, a szülő és a pedagógus is felkészüljön lelkileg az új tanévre.

A nyári szünet kötetlensége után a strukturált mindennapokhoz való visszatérés komoly belső váltást igényel a gyerekektől.

A lelki felkészülés segít feloldani a bizonytalanságot és az esetleges szorongást, amit az új követelmények vagy a közösségi elvárások váltanak ki.

Amikor a diák nem csupán kötelességként tekint az iskolára, hanem célokat fogalmaz meg magának, legyen szó tanulási sikerekről vagy közösségi élményekről, a tanulás örömmé és szellemi gyarapodássá válik.

A lelki egyensúlyban lévő gyermek nyitottabb az új ismeretek befogadására, rugalmasabban kezeli a nehézségeket és könnyebben épít egészséges kapcsolatokat a társaival.

A tanári hivatás nem csupán a tananyag átadásáról szól, hanem személyes jelenlétről és példamutatásról

is. A pedagógus lelki felkészültsége közvetlenül kihat az osztályterem légkörére.

A lelki feltöltődés és a tudatos készülés biztosítja azt az érzelmi tartalékot, amely elengedhetetlen a gyermekek egyéni igényeinek megértéséhez és segítéséhez.

A pedagógusi hivatás nagyfokú mentális és érzelmi terheléssel jár. A belső egyensúly megteremtése segít abban, hogy a hivatás iránti lelkesedés és öröm az egész tanév során megmaradjon.

A kiegyensúlyozott, türelmes és bizakodó tanár biztonságos környezetet teremt, ahol a diákok mernek kérdezni és hibázni.

A szülő a gyermek legfőbb támasza. Az ő hozzáállása és lelki állapota határozza meg azt az alaphangulatot, amellyel a gyermek az iskolába lép.

Ha a szülő lélekben felkészül, könnyebben tudja átadni a gyermekének azt a megnyugtató érzést, hogy az iskola biztonságos hely, ahol fejlődhet és támogatást kap.

A lelki felkészültség segíti a szülőt abban, hogy ne teherként vagy elvárások sorozataként tekintsen a tanévre, hanem közös feladatként a pedagógusokkal, a gyermek érdekében.

A mindennapi rohanásban a felkészült szülő képes marad valódi figyelmet és megértést nyújtani, amikor a gyermeknek biztatásra vagy meghallgatásra van szüksége.

A nevelés és az oktatás közös alkotás. Ha a szülő, a pedagógus és a gyermek hármasa lélekben összekapaszkodva, egymás iránti bizalommal és türelemmel vág neki az új időszaknak, új tanévnek, vagy új iskolának, akkor nemcsak a tanulmányi kihívásokkal küzdünk meg sikeresen, hanem valódi, megtartó közösségként gazdagodunk a teljes tanév során.

– Egyre több templomban, plébánián van Veni Sancte szentmise. Miért fontos ilyenkor a Szentlélek szerepe?

– A Veni Sancte szentmise a tanév legfontosabb nyitóeseménye, mert a Szentlélek segítségét, bölcsességét és áldását kérjük az egész előttünk álló tanévre. A Munkácsi Szent István Líceum igazgatójaként vallom, hogy a nevelés és az oktatás nem csupán az értelmi képességek fejlesztéséről szól, hanem a teljes ember formálásáról. A tanévkezdő szentmise jelentőségét az alábbi pillérek adják. Fontos a lelki és szellemi útravaló. Mielőtt a tankönyvekhez és a mindennapi feladatokhoz látnánk, Isten kezébe helyezzük a diákok, a szülők és a tanárok törekvéseit.

Erőforrásként funkcionál a kihívásokban. Kárpátaljai közösségeink számára a hit a legfőbb megtartó erő. A Szentlélek hívása türelmet, kitartást és békességet ad az előttünk álló próbatételekhez.

A szentmise az a közös alap, amely megnyitja szívünket az egymás iránti megértésre, az összetartozásra és a keresztény értékek szerinti együttélésre.

Isten áldását kérve lépünk át az új tanév küszöbén. Bíztatva diákjainkat, hogy a megszerzett tudást felelősséggel és szeretettel fordítsák majd a közösség javára.

– Mi történik olyankor, amikor a pap megáldja a tanszereket, tanárokat, gyerekeket?

– A tanszerek, a tanulók és pedagógusok megáldása kifejezetten fontos és mély jelentőséggel bíró hagyomány a keresztény közösségekben a tanévkezdéskor. Lelki útravalót és védelmet nyújt a gyermekek számára. Azt üzeni, hogy nincsenek egyedül az előttük álló kihívásokkal.

A pedagógusok megáldása elismeri a tanári hivatás nehézségét, felelősségét, türelmet, bölcsességet és lelki erőt kérve a nevelő munkához.

A tanszerek, azaz a táskák, tolltartók, könyvek, füzetek megáldása szimbolizálja, hogy a megszerzett tudás és a mindennapi eszközök Isten ajándékai, amelyeket a jó szolgálatába kell állítani.

A szertartás megerősíti a család, az iskolai és egyházközségi összefogást, tudatosítva a szülőkben és a közösségben a közös felelősségvállalást.

– Mi az előnye annak, ha egy iskola vagy egy líceum egyházi?

– Az egyházi iskolák legnagyobb előnye a keresztény értékrend alapú nevelés, az egyénre figyelő, családias közösség és magas szintű tudás átadása. A keresztény hit és erkölcs olyan belső iránytűt ad a fiatalok kezébe, amely a mai, gyorsan változó világban is szilárd támaszt nyújt számukra.

Nálunk a diák nem egy a sok közül. Líceumunkban kiemelt figyelmet fordítunk az egyéni képességek kibontakoztatására, a személyes törődésre és a szeretetteljes, egymást tisztelő légkör megteremtésére.

Az egyházi iskola nem csupán az oktatás helyszine, hanem egy olyan második otthon, ahol a tudás és a hit kéz a kézben jár, formálva a jövő felelősségteljes, elkötelezett felnőttjeit.

Fehér Rita

Új hajtás, avagy kell-e hajtani?

Isten hozott, szeptember, október! Isten hozott, ősz! Véget ért a nyaralás, a forróság, a tűző meleg – vagyis egy olyan időszak, amikor az embernek, ismerjük be, nincs túl nagy kedve dolgozni. A pihenésé volt a főszerep!

Na de ősszel fordul egyet körülöttünk a világ, és teljesen megváltozik az életmódunk. Új lendülettel állunk neki a feladatainknak, új lelkesedéssel indulunk neki a munkának. Újra felpörögnek a hétköznapok, de eközben akarva-akaratlanul megint rohanni kezdünk. Megjelenik az életünkben a hajtás – az új hajtás.

Idővel egyre nagyobb lesz az emberekben a sietség, a „semmire nem érek rá" érzése. Ez általában azzal magyarázható, hogy folyamatosan növekednek az igényeink. Már nem elegendő napi nyolc órát dolgozni, inkább minél többet vállalunk, hogy legyen majd lehetőségünk egyre szebb helyeken nyaralni, pihenni. Talán ha lemondanánk a nyári luxusról, év közben sem hajtanánk annyit, nem igaz? Kiegyensúlyozottabb lenne az életünk: minden napra jutna egy kis pihenés és egy kis munka, és vasárnap sem kellene dolgozni.

Különösen Kárpátalján jellemző az emberekre (rám is), hogy egyszerre több munkahelyük van. Több lábon kell állni – mondják... Mert hát az itteni fizetések...

Csak aztán a háromlábú kisszékből nehogy egy keljfeljancsi legyen, akinek már nincs lába, nincs szabad akarata. Hiába szeretne lepihenni, már nem tud, mert magával ragadja a gépszíj, a hajtás.

Erre különösképpen ilyenkor, az új tanév kezdetén, ősszel kell figyelnünk. Ilyenkor vagyunk leginkább hajlamosak a túlhajszoltságra. Váltsuk fel ezt a fajta vadhajtást egy olyan új hajtásra, mint amilyenre ennek az újságnak a címe is utal: váljunk olyan új hajtássá, amely képes növekedni; amely ráér arra, hogy arcát a nap felé fordítsa, vagy hogy áztassa az eső; amelynek van ideje fejlődni. Az életünk ugyanis csak így hozhat bőséges gyümölcsöt, és így érhetünk meg az örök életre.

Fehér Rita

A reményről a háborúban

Egy teológus, biblikus és filozófus a domonkos nyári egyetemen Vasváron

Békéről, reményről és újrakezdésről beszélgetett Lucsok Péter Miklós OP, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye megyéspüspöke, Székely János, a Szombathelyi Egyházmegye megyéspüspöke, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke és Pigler Mónika Mira OP filozófus a domonkos nyári egyetem keretében. Július 31-én Vasváron hallgattuk meg reflexióikat.

Július 30. és augusztus 2. között hatodik alkalommal rendeznek nyári egyetemet 18 és 35 év közötti fiatal férfiak számára a domonkosok. Az ország különböző részeiből érkezett érdeklődők négy napot töltenek Magyarország legrégebbi domonkos kolostorában ezen a – Kőrösiné Merkl Hilda irodalomtörténész, szervező szavaival élve – filozófiai agytornán.

Lucsok Péter Miklós OP, Székely János és Pigler Mónika Mira OP kerekasztal-beszélgetésben osztották meg gondolataikat Kőrösiné Merkl Hilda, a domonkos közösség világi tagja kérdései által vezetve.

A béke emberségből, igazságosságból fakad

Székely János a béke bibliai értelmét mutatta be: az igazi béke az élet teljességét jelenti. Nem azt, hogy épp nincs háború, a családban épp nincs veszekedés. A béke azt jelenti, *hogy az ember szíve tele van jósággal, megbocsátással, irgalommal.*

A világban akkor van béke, ha a hatalmasokat az emberség, igazságosság vezeti. Amíg az ember vagyonban, hatalomban, élvezetben keresi a boldogságot, nincs igazi béke a Földön. Az emberi szívet az tudja betölteni, ha kinyílik az ég felé, beengedi Isten teljességét, békéjét.

A béke: harmónia Istennel

Mira nővér Szent Tamás békefogalmát fejtette ki: „A béke a természetfeletti szeretet gyümölcse."

Akkor van béke, ha az ember Istennel harmóniában van, és betölti a szeretet.

Tamás azt is mondja: a Földön ez töredékes, küzdeni kell érte. Az emberi lélek vágyait Isten felé kell orientálnia, így tudja a környezetét is vonzani az Isten felé. Emberi erővel nem lehet békét teremteni itt a Földön, Isten erejével azonban igen. Amikor az emberek Istenhez csatlakoznak, közösségeikben akkor lehetséges a béke.

Felelősek vagyunk mindannyian a békéért

Lucsok Miklós OP püspök olyan országból jön, ahol nagyon nehéz az élet, háborús állapot van. A béke kérdése személyes út, harc és minden nap megkérdőjelezi az életem állapotát. Ezért fel kell tenni a kérdést: Mi a fontos? Hogy lehetek a béke embere?

A püspök szerint az egyik nehézség ebben az, hogy az

emberek várják a békét, és azt mondják, ha befejeződik a háború, akkor fogunk majd élni. „Majd" – ez hibás stratégia.

A békesség akkor van, ha az ember egyesül Istennel.

Nincs más út. A püspök szerint az a béke, amit ő keres, megélhető a háború közepette is. Ez egy olyan integrációs út, melyen az ember egyesül Istennel, kibékül saját magával, a múltjával, így válik a béke keresése mindnyájunk számára személyes úttá. Rá kell nézni saját felelősségünkre. Az, hogy távol vagyunk a háborútól, nem mondhatjuk, hogy az nem tőlünk függ. Egy test vagyunk az egész világban; küldetésünk, hogy felelősnek érezzük magunkat a békéért a Földön. A kereszténynek Jézus azt mondja: „Az én békémet adom nektek", és hogy adják tovább ezt a békét. Nekünk ezt komolyan kellene venni.

A béke embere vagyok? Ezt a kérdést fel kell tenni saját magamnak. Nem várhatom el másoktól, hanem meg kell teremtenem, meg kell találnom.

A beszélgetés folytatásában Szent Ágoston nyomán összekapcsolták a béke és a rend fogalmát.

Székely János arról beszélt, hogy bele van ültetve a világba egy gyönyörű, objektív, isteni rend. A zsidó rabbik elgondolkodtatnak arról, hogy a teremtéstörténetben Isten tíz igével alkotta a világot. Ezt összekötötték a Tízparancsolattal, rámutatva, hogy az erkölcs nem egy esetleges, szubjektív találmány, nem történelmi melléktermék, ami hol ilyen, hol olyan.

Az erkölcs lényegét tekintve objektív, Isten beleírta a törvényt a világba, az ember dolga lassan kiolvasni ezt a világból. Akkor valósul meg a béke, ha ebbe a rendbe belesimulunk.

Megbékélünk a természettel, nem nyersanyagnak gondoljuk, amivel azt tehetünk, amit akarunk. Elfogadjuk a biológiai rendet, hogy a nő nő, a férfi férfi, és hogyan foganjon a gyermek. Társadalmi értelemben az igazságosság

törvényét követjük, elfogadjuk minden ember jogát a teljes élethez. Székely János szerint, amíg nincs igazság a világban, addig nem lesz béke.

Lucsok Miklós püspök szerint két „ordo", rend van. Az egyik ordo az ördögi: az ember maga próbálja berendezni a saját és mások életét, Isten nélkül. A másik az isteni rend, amelyben az ember alárendeli magát Istennek, aki megteremtette ezt az ordót. Elmélkedő, szemlélődő imaéletben lehet megérezni, ráérezni erre a valóságra. Nem egyszerű ez a felismerés; nagy, belső harcban születik meg.

Az embernek a Jézus által mutatott utat kell követni: „Boldogok a lélekben szegények" – az embernek lélekben szegénynek kell lennie, alá kell rendelnie egész életét, mindenét Istennek. Így tud belépni a rendbe. Nem utópiában kell élnie, hanem elfogadni mindazt, ami van, ezt a válságban lévő világot, és alárendelni életét ennek az isteni rendnek.

Mira nővér szerint a rossz a világban van. Az isteni rendbe visszahelyezkedő ember megtapasztalja Istent. Nem könnyű az alárendelődés: ez egy küzdelmes folyamat, megbocsátás mindazzal szemben, amit magunkban hordozunk, és ami körülöttünk van: sokféle akadály, ami „elhomályosítja, betakarja a horizontot". Mindez egy kiengesztelődési folyamat Krisztusban Istennel, aki megengedi a rosszat a világban.

Jézus kiengesztel bennünket az Istennel, és segít kiengesztelődni a másik emberrel is, aki felé el kell engedni az adósságot, hiszen mi magunk többel tartozunk. Ez a kiengesztelődés is a béke, az ordo útja.

A harmadik út pedig a saját magunkkal vívott harc, hogy béke legyen, hogy elfogadjam azt, aki vagyok. Ezt igazán csak az Isten tudja megmondani. Igazi identitásomat az Istennel való kapcsolatában élhetem meg. Aki ehhez a kapcsolathoz vissza tud térni, megtalálja a „rend nyugalmát".

Helyt állni itt és most

Lucsok Miklós OP két oldalról néz a reményre. Megkülönböztet egy rövid távú és egy hosszú távú reményt. Számára a remény a bizalomhoz kötődik. Mivel bízok valakiben, ezért remélem, hogy helyt tudok állni minden nehézségben, szenvedésben.

„Nagyon nehéz állapotban van az országunk, a szenvedésnek ebben a koncentrációjában nagyon fontos a remény adta erő. Sokan érzik helyzetünket reménytelennek. Várják a hírt, hogy vége a háborúnak. Úgy érzik, ettől a hírtől függ minden. Várják azt a valakit, aki véget vet a háborúnak. Ez a reményem? Kiben bízom? A négy és fél év alatt nagyon sok frusztráción mentünk át, sokan elgyengültek, nem is reménykednek."

A püspök szerint rövid távú reményt gyakorolni kell, ez az, ami segít megtanulni élni az itt és mostban. Ez azt jelenti, *remélek és bízok abban, hogy ma megkapok minden kegyelmet, találkozom olyan emberekkel, akik segítenek átmenni ezen a napon.*

A hosszú távú remény alapja a mai napba vetett bizalom, ami képessé tesz arra, hogy abban is bízzak: ha lesz holnap, akkor úgyszintén találok elég erőt. Az életem nagyon fontos része, hogy a misszióm teljesítem. Nem az a misszióm, hogy sokáig éljek egy békés világban, és az evangélium sem ígéri azt, hogy béke lesz. A korábbi századokban háborúból háborúba kerültek az emberek, aztán jött a 20. század, ennek békéjében hogyan használtuk ki az időnket?

Lucsok Miklós úgy véli: *„A szenvedésnek megvan a tisztító ereje. Ez egy lehetőség „kihasználni" azt, hogy megtisztuljunk minden hazugságtól, fölöslegtől, és jól rendezzük be az életünket."*

Fogunk még vetni és aratni

Székely János püspök a remény értelmezésében a görög nyelvhez fordult: Elpis – a szó a pogány mentalitást mutatja. Az embernek az a reménye, amire vágyik. Magában bízik és magában hisz. Ez a szubjektív remény igazi támasztékot nem tud adni.

A Biblia remény fogalma egészen más. A héber szó – bátach – azt jelenti: rádől. Valakire építek, valakiben bízom. Őrá dőlök az életem terhével, ő tart meg. Ez a reményfogalom egy sziklára épít, Istenre. Az ember nem magában bízik, hogy majd fölépít egy tökéletes sorsot, hanem Istenben.

Jeremiás példáján azt mutatta be, amikor ostrom alatt állt a város, és az emberek abban bíztak, hogy a babiloniak majd elmennek, megszabadulnak. Jeremiás úgy látta, nincs földi esély. És bekövetkezett: a várost elfoglalták, rengeteg embert megöltek. Jeremiás nem omlott össze. Tudta, nincs vége mindennek. Elment, ki a város-

ból, földet vett. Bízott: fognak még itt aratni és vetni, hallatszik itt még a menyasszony és a vőlegény hangja.

A keresztény ember nem optimista, hanem realista. Látja a valóságot, de reménykedik. Nem az emberben bízik, nem önmagában, hanem a Teremtőben – mondta Székely János.

Csak az Isten tart meg

Mira nővér Leó pápa béke világnapi üzenetére emlékeztetett: Jézus fegyvertelensége lefegyverezi az embert. A béke – ahogy a hit, a remény és a szeretet – Isten ajándéka. Úgy tudjuk közvetíteni mások felé, ha mi is a „fegyvertelen lefegyverező szelídséget és szeretetet" követjük. Ahogy haladunk előre a korban, Isten mindnyájunktól elveszi az illúziókat, a kapaszkodónak hitt fogantyúkat, amik a szenvedések idején nem tartanak meg. Csak az Isten tart meg.

Hit az újrakezdésben

A reményből fakad a harmadik téma, az újrakezdés.

Székely János püspök visszagondolva azokra az élményekre, amikor papnövendékként segíteni járt Kárpátaljára, látva az emberek hitét, még jobban átérezte a háború okozta pusztítást – bombázások, halálesetek, menekülés, reménytelenség, szegénység – a sok szenvedést és veszteséget. Mégis, nagyon sok gyümölcs fakadt: rengeteg imádság, rengeteg megtérés. Bízunk abban, hogy az Úristen, aki megengedi a rossznak ezt a rettenetes tombolását, hogy a rosszból is tud kincset, jót előhozni.

Mit kell ma tennem?

Lucsok Miklós püspök az újrakezdésről gondolkodva arra kérdezett rá, mi az, amit én tehetek, mi az én felelősségem, amit meg kell tennem. Mély fájdalom, bűntudat lehet az emberben, hogy nem tud semmit tenni, hogy várakozik, majd ha vége lesz…

Megosztotta a résztvevőkkel az „egy napos megélés" lelkiségét. Mindennap adatik valami, amit meg tudok tenni, és mindennap azt kell elvégeznem, ami arra a napra adatik. Elmondta: számára minden nap újrakezdés.

„Minden este úgy fekszem le, hogy vége. Reggel gyakran hitetlenül ébredek. Felkelek, és elkezdem újra az életemet. Rituálékkal. Keresztvetés, térdre állok, kifejezem, hogy alárendelem magam Istennek. Egy pohár forró vizet iszom, hogy a szerveztem más szinten kezdjen funkcionálni. Tornázok, a testnek is fel kell éledni az újrakezdéshez. Megkérdezem az Urat: Mit kell ma tennem?

Ebben a modus vivendiben nagy erőt találtam. Ha visszanézek az elmúlt évekre, mennyi minden sikerült – találkozók, döntések – amik a jövőben meg fognak segíteni minket. Sok változás történt bennem. Nem gondolkodom azon, mit fogunk tenni, ha vége lesz a háborúnak. Ez erőt és szabadságot ad. Nem érdekel, mikor lesz vége, mert lehetséges, hogy nem lesz vége, vagy én nem érem meg a végét, és maga a gondolat megnehezíti a mai napon az életemet."

Mira nővér személyes történetet osztott meg. Súlyosan beteg édesanyját látogatta a kórházban, nem lehetett tudni, mikor jön el a vég. „Nem terveztem előre, az elfogadó tehetetlenség lehetőségeket adott Istennek, hogy alakítson engem és édesanyámat, aki az Istenre haragvó állapotból napi áldozó lett. Megtapasztaltam Isten erejét, ahogy vitt engem az erőmet meghaladó napokban."

Székely János is megerősítette saját tapasztalata alapján: Isten a szenvedésből jót hoz ki. Lucsok Miklós OP hozzátette: Isten tanít minket, hogy nagyon értékeljük az életet. Odaadottak és figyelmesek vagyunk egymáshoz. Őszinték és érzékenyek. A háború, a szenvedés, az, hogy fájdalomban élünk az egész országban, növekedésre késztet, megtisztít. Látva a szomorúságot az arcokban, lekerültek a maszkok. Nagy értéke van a szavaknak. A fájdalom lemezteleníti az embert. Értéket hoz a mindennapi életbe.

A kerekasztal-beszélgetést követően szentmisében ünnepelt a közösség. Székely János püspök köszöntőjében kifejezte mély együttérzését, osztozását a háború sújtotta néppel. „Imáinkban kérjük Istent, legyen a szenvedő emberek támasza."

Lucsok Miklós püspök homíliájában arról beszélt, mit jelent Jézus tanítványának lenni. A tanítványság azt kéri az embertől, hogy mondjon le mindarról, amije van. A népsokaság hallgatja Jézust, mert érdekesnek találja, mert érdeke fűződik hozzá. Ahogy mi is gyakran megyünk a templomba azért, mert használni akarjuk Istent, az Egyház közösségét. Ez a kapcsolat ideig óráig tart, de ha valami fontosabbá válik, megszűnik.

A tanítvány viszont életmódként ismeri fel a Jézussal való találkozást, ez életre szóló kapcsolat lesz számára, ami jóban-rosszban kitart. Mire tanítja őt Jézus? „Gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit".

Jézus erőteljes döntést kér, őt kell az első helyre tenni. Ha ez megvan, az ember élete rendeződik, helyére kerül. Jézus tudja, hogy ez nehéz, ezért így szól: ha maradsz, menjünk együtt azon az úton, amin én járok. Nem érdekből, hanem szeretetből.

A domonkos közösség a szentmise után esti agapéra hívott mindenkit a kolostorkertbe. Domonkosok, a nyári egyetem fiataljai, vasváriak és Sopronból érkezett domonkos világi testvérek voltak együtt. A jelenlévők megízlelhették a domonkos mézbort és a „Dominikaner" süteményt, a rend gasztronómiai különlegességét.

Fotó: Lambert Attila
Trauttwein Éva/Magyar Kurír

Isten pont annak szeret téged, aki vagy!

Gondolatok az önelfogadásról

Vajon hányszor hasonlítjuk magunkat másokhoz? Hányszor gondoljuk azt, hogy a másik jobb valamiben, mint én? Hányszor vagyunk mi magunk annak az akadálya, hogy Isten csodaszép terve kibontakozzon az életünkben? Néhány bátorító gondolatot olvashattok a következő sorokban arról, hogy miért fontos megmaradni annak, akinek az Úr teremtett.

A következő Carlo Acutis-idézet jól rámutat, hogy a mai világban, a reklámok, a közösségi média és a filmek sok esetben milyen önértékelési problémákhoz vezethetnek:

„Mindenki eredetinek születik, és mégis sokan fénymásolatként halnak meg".

Múlt héten részt vettem a Ferences Ifjúsági Zarándoklaton, ahol ferences szerzetesek és nővérek kísértek minket. A 6 nap alatt egyre inkább kiderült számomra, hogy mennyire különböző személyiségű embereket hívott el az Úr, és mégis mennyire szépen szolgálják egységben Istent, egymást, illetve másokat. Volt, aki csendesebben volt jelen, más szervezőként elég sokszor beszélt a hangosbemondóba, valaki sportos volt, másvalaki inkább a művészeteket preferálta.

Ettől lett igazán színes a csapat. Ahogyan egy családban sincs két egyforma ember, még, ha hasonlítanak is egymásra, a lélek még a sziámi ikreknél is más.

Akkor miért látjuk meg magunkban a pozitív dolgokat olyan nehezen?

Az utóbbi időben többször volt, hogy elkezdtem magamat összehasonlítani másokkal. Megfigyeltem, hogy miben vagyunk különbözőek és emberileg eldöntöttem, hogy ők biztosan rátermettebbek egy-egy feladatra, mint én. Kvázi én eldöntöttem Jézus helyett, hogy kit mire hívott el.

Jézus nem az alkalmasokat hívja, nem azt akarja, hogy az én erőmből mutassam meg, milyen ügyes vagyok, hanem Ő tesz engem alkalmassá arra, amire elhívott!

Rengetegszer fordul elő, hogy mi magunk állítunk akadályt Isten elé a kishitűségünkkel.

Minthogyha ránéztem volna a Vörös-tengerre és kerek-perec kijelentettem volna, hogy: „Uram, ez egy hatalmas víztömeg, biztos, hogy nem fogunk itt száraz lábbal átkelni!" Vagy gondoljunk bele, ha a Szűzanya az angyali üdvözletkor azt felelte volna, hogy: „Elnézést, de én szerintem nem lennék jó anya." – és emiatt elszalasztotta volna azt a soha vissza nem térő pillanatot, hogy a Megváltónak az édesanyja legyen! De Mária a bátor igen mellett tisztában volt azzal is, hogy ez kegyelem, ezért tud ennyire alázatosan máig Jézusra mutatni.

Neki elég a mi hitünk! Szeret minket és azt szeretné, hogy boldogok legyünk! Nem kéri, hogy én legyek a legtöbb nyelven beszélő, vagy a legviccesebb, a legszebb…

Annyit kér, hogy nyissam ki a szívem ajtaját teljesen, hittel és örömmel, hogy az Úr lakást vegyen benne.

Nem kéri azt sem, hogy a teljes képet lássam, vagy értsek már most mindent. Ha nem viselkedek úgy mintha én lennék Isten, sokkal könnyebben és gyorsabban haladhatok a lelki fejlődés útján. Ne mondjak ki magamról kishitű ítéletet és ne kételkedjek Jézus jószándékú vezetésében, hogy az örök élet és boldogság felé terelget.

Szeretném, hogy tudd, pont úgy vagy jó, amilyen tulajdonságokkal megáldott Isten!

Ha csendesebb vagy, akkor könnyebben hallod meg mások nehézségeit.

Ha szeretsz szervezni, akkor kiválóan alkalmazhatod azt egy jó ügy érdekében, vagy másnak meglepetést okozva.

Ha más stílusú zenét szeretsz hallgatni, akkor lehet, hogy pont így hív el az Úr majd egy szolgálatra.

Ha nem szeretsz a középpontban lenni, rengeteget segíthetsz „láthatatlanul" is, amit az Úr majd százszorosan visszaad neked.

A lényeg, hogy találd meg azokat a pontokat, ahol a sátán azt súgja neked, hogy: „Nem vagy elég ügyes. Úgysem tudod megcsinálni, ne is próbálkozz vele!" és mondj ellene! Jézus tudja, hogy miért hívott el pont Téged és, bár látja a bűneinket, nem felemlegetni jött azokat, hanem megváltani belőlük.

Bűnbánatra hív, hogy tiszta szívvel és lélekkel végig fussuk azt a bizonyos pályát és megtaláljuk a helyünket az egyházban, ott, ahova Jézus szán bennünket!

„A szem nem mondhatja a kéznek: »Nincs rád szükségem« vagy a fej a lábnak: »Nincs rád szükségem.« Ellenkezőleg, a gyöngébbnek látszó tagok sokkal szükségesebbek. (…) De Isten alkotta így a testet, és azért részesítette az alacsonyabb rendű tagot nagyobb tisztességben, hogy a testben ne támadjon meghasonlás, hanem a tagok törődjenek egymással. Ha szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele, s ha tiszteletben van része az egyik tagnak, mindegyik örül vele. Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai. Ám az Egyházban Isten némelyeket apostollá, másokat prófétává, ismét másokat tanítóvá tett. Adott csodatevő hatalmat, gyógyítóerőt, segítőkészséget, kormányzóképességet, különféle nyelvadományt. Vajon mind apostolok? Mind próféták? Mind tanítók? Valamennyien rendelkeznek csodatevő hatalommal és gyógyítóerővel? Mindnyájan értelmezik a beszédeket? Törekedjetek azonban az értékesebb adományokra! Ezért mindennél magasztosabb utat mutatok nektek." (1Kor 12, 21-30)

A lényeg: „a hit a mi feladatunk, a növekedést Isten adja!"

Forrás: Országos Lelkipásztori Intézet

Egyháztörténeti évfordulók

800 évvel ezelőtt: Assisi Szent Ferenc halála

(1226. október 3.)

Szent Ferenc a ferences rend alapítója 1226. október 3-án, az assisi Porciunkulában adta vissza lelkét a Teremtőnek. A ferencesek azóta a világ minden részén megemlékeznek Szent Ferenc tranzitusáról, vagyis az átköltözéséről a földi életből a mennyei hazába. Halála után két évvel IX. Gergely pápa avatta szentté. Földi maradványait 1230-ban helyezték végső nyugalomra a ma is álló Szent Ferenc-bazilikában.

Süteményt kért utolsó levelében

Halála előtt Szent Ferenc magához hívta egyik társát, és így szólt hozzá: „Drága testvérem, Isten kinyilatkoztatta nekem, hogy ebben a betegségben néhány napon belül meghalok. Tudod, hogy Settesoli Jacopa asszony menynyire tiszteli és szereti rendünket, s nagyon fájna neki, ha nem lehetne jelen halálomnál. Értesítsük tehát, ha életben akar még látni, jöjjön."

A testvér elhozta az írószerszámokat, Szent Ferenc pedig ezt a levelet diktálta neki: „Jacopa Asszonynak, Isten szolgálóleányának, fráter Ferenc, Krisztus szegénye, a mi Urunk Jézus Krisztusban üdvöt és a Szentlélek közösségét kívánja! Tudd meg, kedvesem, az áldott Krisztus az ő végtelen kegyelmében kinyilatkoztatta nekem, hogy rövidesen itt lesz életem vége. Ha tehát még élve akarsz látni, azonnal indulj el, és jöjj az Angyalos Boldogasszony klastromába. Hozz magaddal darócot, amelybe majd testemet belecsavarják, valamint viaszgyertyát, amennyi a temetésemhez szükséges. Kérlek arra is, hozzál abból a süteményből, amit készíteni szoktál, amikor Rómában beteg voltam."

Jacopa asszony egyenest Szent Ferenchez ment a betegszobába. Jöttén Szent Ferenc lelkét nagy öröm és vigasztalás töltötte el, s Jacopa asszony is boldog volt, hogy életben találta, és beszélgethet vele. Akkor aztán elmondta, hogy Rómában imádság közben Isten értésére adta, hogy Szent Ferenc halálán van, érte akar küldeni, és kérni akarja azokat a dolgokat, amiket, mint mondta, magával hozott. Be is hozatta mindjárt Szent Ferenchez, és enni adott neki. Szent Ferenc evett, és ettől megerősödött.

Jacopa asszony pedig eléje térdelt, átfogta Krisztus sebeivel ékesített szent lábait, és oly nagy áhítattal csókolta, és öntözte könnyeivel, hogy a körülöttük álló frátereknek úgy tűnt, mintha Magdolnát látnák Krisztus lábainál, és semmi módon nem tudták elszakítani onnan.

Hosszú idő után végül mégis fölemelték, félrevonták. Szent Ferenc halála alkalmával nemcsak Jacopa asszony és kísérete, hanem számos assisi polgár is látta és megcsókolta a dicsőséges sebhelyeket, többek között Szent Klára és nővértársai is, akik vele együtt Szent Ferenc temetésén is jelen voltak.

Szent Ferenc 1226. október 3-án, szombaton költözött el e világból és másnap, vasárnap volt a temetése. Ez volt huszadik esztendeje megtérésének, vagyis amióta megkezdte a vezeklő életet. A szent sebhelyek elnyerése óta két év, születése óta pedig negyvenöt esztendő telt el.

(Részlet, Assisi Szent Ferenc virágoskertje, Fioretti – Agapé, 1999.)

455 évvel ezelőtt: A lepantói csata

(1571. október 7.)

1571. október 7-én vívta a Szent Liga hajóhada és a Müezzinzade Ali pasa által irányított török flotta a lepantói tengeri ütközetet, melyben a keresztény erők megsemmisítő győzelmet arattak az oszmánok felett. A Don Juan de Austria vezetésével kivívott diadal után az Oszmán Birodalom ugyan egy éven belül újjáépítette flottáját, de tapasztalt tengerészeinek elvesztését nem tudta kiheverni, így földközi-tengeri hegemóniája hamarosan véget ért.

A lepantói csata előtt – a földrajzi felfedezések és a gyarmatosítás dacára – a Mediterráneum vizeit döntően az oszmán flotta uralta, mely azután, hogy a szultánok a mai Algériára is kiterjesztették hatalmukat, a Gibraltártól a Levantéig mindenhol fenyegetést jelentett a keresztény államok számára.

A szultánok tengeri hatalma éppen a lepantói csata előtt, a 16. század derekán tetőzött, amit Málta – végül sikertelenül záruló – 1565-ös ostroma és a Ciprus elleni 1570-71-es háború is világosan megmutatott.

A Szent Liga 1571. május 25-i megalakulása után néhány hónapon belül addig soha nem látott keresztény flotta gyűlt össze, melynek 202 gályájából 115-öt a velenceiek, 80-at a spanyolok, a maradékot pedig a kisebb államocskák biztosították. A hajókon szolgáló hadsereg, melynek vezetését Don Juan de Austriára – V. Károly törvénytelen fiára, II. Fülöp féltestvérére – bízták, összesen 40 000 tengerészből és evezősből, valamint 30 000 katonából állt; érdekesség, hogy a fegyveresek között volt a világhírű spanyol író, Miguel de Cervantes is, aki a lepantói csatában később fél karjára megbénult. A roppant ar-

mada augusztus 25-én, Messina városa mellett gyűlt össze, majd el is indult Ciprus felszabadítására, ám október 7-én, a mai Patrasz közelében fekvő Lepantói-öbölben véletlenül összetalálkozott a Müezzinzade Ali pasa vezette oszmán hajóhaddal.

Bár a törökök – 320 hajóval és 27 000 katonával – jelentős fölényt képviseltek, Don Juan de Austria vállalta az összecsapást, mivel felismerte, hogy tűzerő tekintetében az ő helyzete messze kedvezőbb. Ezzel a ténnyel az oszmán flotta parancsnoka is tisztában volt, ezért a kibontakozó ütközet előtt úgy rendezte el hajóit, hogy minden tartaléka a centrumot erősítse. Abban bízott ugyanis, hogy a csata elején átütő eredményt érhet majd el. Don Juan de Austria ezzel szemben komoly tartalékot hagyott hátra, ami a küzdelem végső szakaszában fontosnak bizonyult, hiszen ezekkel a gályákkal szabadon rendelkezhetett aszerint, hogy éppen hol kélt el a segítség.

A lepantói ütközet igencsak kedvezőtlenül indult az oszmánok számára: Ali pasa először a keresztény hadihajók vonalától távolabb álló galleászok ellen támadt, mivel – a nagyobb méret és az elhelyezkedés nyomán – azt hitte, hogy azok az ellenség ellátmányáról gondoskodnak. A török fővezér ennél nagyobbat nem is hibázhatott volna, ugyanis a szóban forgó velencei hajók egy továbbfejlesztett gályatípust képviseltek, mely az összes többi egységnél nagyobb tűzerővel rendelkezett; mire Ali rájött tévedésére, a hat galleász már több mint 70(!) oszmán gályát küldött a Jón-tenger mélyére, ezzel pedig az erőviszonyok teljes mértékben kiegyenlítődtek. A jelentős veszteségek dacára ugyanakkor a pasa erői továbbra is egyenlő félként és veszélyesen küzdöttek, ugyanis Csuluk Mehmed, a török jobbszárny vezetője, valamint a balszárnyat irányító Uludzs Ali is átkaroló hadműveletet hajtott végre, és egy ideig bekerítéssel fenyegette Don Juan de Austria hajóit.

A lepantói ütközet végül valóban a centrumban, ám Ali szándékaival ellentétesen dőlt el, ugyanis a spanyol katonák sikeresen megcsáklyázták a pasa vezérhajóját, a Sultanát, és rövid időn belül a flotta parancsnokával is végeztek. Ali lándzsára tűzött fejét látva a török janicsárok és tengerészek egyaránt megzavarodtak, a megmaradt gályák pedig rövid időn belül fejvesztett menekülésbe kezdtek, jelentős károkat okozva azon társaiknak is, akik még folytatták volna a harcot. Így esett, hogy 1571. október 7-én, Lepantónál az Oszmán Birodalom – több mint száz év után – ismét elbukott egy tengeri csatát, ráadásul a balszerencsés ütközetben elveszített 187 hajóval – melyek közül csupán 50 süllyedt el –, valamint 20 000 harcossal és tengerésszel pedig II. Szelim (ur. 1568-1574) flottája gyakorlatilag megsemmisült. A törökökkel szemben a Szent Liga vesztesége mindössze 17 hajó volt – ezek közül egy velencei gálya az ellenség kezére került –, halottaik száma azonban elérte a 7500 főt.

Szerző: Tarján M. Tamás
Forrás és kép: rubicon.hu

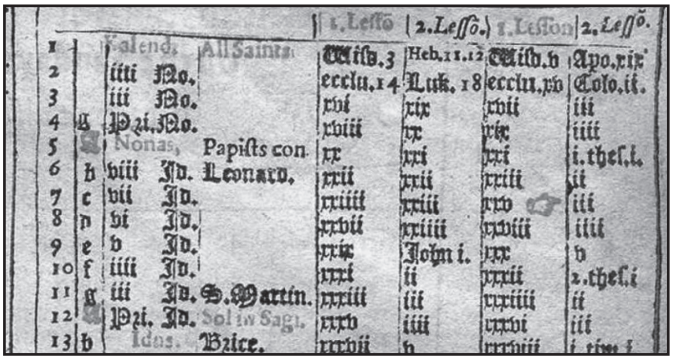
444 évvel ezelőtt: A Gergely-naptár bevezetése

(1582. október 15.)

1582. február 24-én adta ki XIII. Gergely pápa Inter gravissimas kezdetű bulláját, melyben rendelkezett a ma is használatos, gregorián névvel illetett naptár bevezetéséről.

Európában Julius Caesar – pontosabban az általa megbízott Szoszigenész egyiptomi csillagász – Kr. e. 45-ös naptárreformja óta 365 napos évvel számoltak, melyhez minden negyedik esztendőben egy szökőnapot kapcsoltak. Ez azt jelenti, hogy az átlagos évet 365 és ¼ napban határozták meg, ami nagyjából meg is felelt a valóságnak. A valódi napév ettől mindössze 11 perccel tért el, ami egy-egy alkalommal elhanyagolható különbséget adott, évszázadok alatt viszont a késés több napra duzzadt. Az eltolódásnak főként az egyházi ünnepek kapcsán volt jelentősége. A kereszténység legfőbb ünnepének, a húsvétnak az időpontját a 325-ös niceai zsinat a tavaszi napéjegyenlőséget (március 21.) követő holdtölte utáni vasárnapra rögzítette. Ám 1200 év alatt az évi 11 perc halmozódása révén a március 21. tíznapos távolságra került a tényleges napéjegyenlőségtől. A különbség a húsvétszámítás sajátosságai miatt a húsvét és a húsvét időpontjától függő ünnepek esetében még ennél is jelentősebb lehetett, de az eltérés a többi egyházi ünnepnél és néha már a mezőgazdasági munkákban is zavart okozott.

A naptár korrekciójával és az időszámítás reformjával legelőször III. Pál pápa és az általa összehívott neveze-

tes tridenti zsinat (1545-63) foglalkozott, V. Pius pedig az általa kiadatott Breviáriumon és Missalén keresztül már a holdnaptárban és a szökőévek rendszerében is kiszközölt kisebb változtatásokat. A több évtizeden át húzódó naptárvitában XIII. Gergely pápa pontifikátusa idején született megoldás, aki végül is a kiváló matematikus és csillagász, Cristopher Clavius javaslatát tette magáévá.

Az egyházfő az 1582. február 24-én kiadott Inter gravissimas kezdetű bullában vezette be új naptárát, amit később csak gregorián-, vagy szimplán Gergely-kalendárium néven emlegettek. A pápa – vagyis Clavius – annyiban módosított Szoszigenész rendszerén, hogy a szökőévek közül – a négyszázzal osztható évek kivételével – kivette a százzal osztható éveket, így mindig sikerült behozni azt a késést, ami egy évszázad alatt felhalmozódott. A bulla másik fontos rendelkezése a naptár korrekciója volt: XIII. Gergely kalendáriumában 1582. október 4-ét rögtön 15-e követte, így „eltűntek" a Caesar kora óta felhalmozódott felesleges napok.

Felmerül persze a kérdés: mennyiben tekinthetjük tökéletesnek az új naptárat? A 16. századi lehetőségeket figyelembe véve abszolút pozitívan értékelhetjük Gergely pápa reformját, miután pedig a pontos napév a percek mellett „maradék" másodperceket is ad, ennél a kalendáriumnál jobbat a modern kor sem tudott kitalálni. Az eltérés persze idővel újabb korrekciót igényel majd, ám Clavius zsenijét mutatja, hogy a kiigazítás várhatóan a 4800 körül élő emberek feladata lesz.

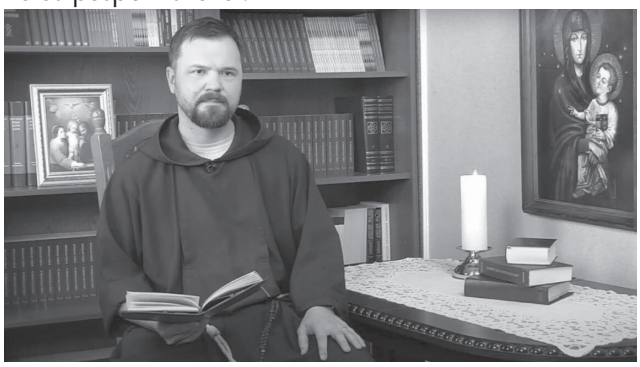
A Gergely-naptár ma már gyakorlatilag kinőtt az európai kultúrkörből, így aztán sokan nem csak arról feledkeztek el, hogy az 1582. évi reform elsősorban a keresztények között számított fontosnak, hanem arról is, hogy elterjedése több évszázados folyamat volt. XIII. Gergely pápa bullája ugyanis éppen egy olyan korban született, amikor Európa az oszmánok térhódítása mellett a kibontakozó reformáció, a kontinensen dúló vallásháborúk miatt is számos részre szakadt. A Gergely-naptár bevezetése tehát lényegében nem tudományos, hanem ideológiai-politikai kérdés volt, így az Inter gravissimas bulla azonnali végrehajtására csak Itáliában, Lengyelországban és Portugáliában került sor. Ezeken a területeken 1582. október 4-ét valóban 15-e követte. 1585-ben aztán a Német-Római Birodalom több tartománya is áttért az új kalendáriumra, majd 1587-ben Magyarország, 1610-ben pedig a lutheránus Poroszország is elfogadta a Gergely-naptárat.

Jóllehet a keleti ortodox egyház máig a régi julián naptárat használja, ám a polgári hatóságok idővel ezekben az országokban is átvették az új naptárat. A modern kor hajnalán a Gergely-naptár már nem a katolicizmus, hanem a nyugati kultúra, a civilizáltság szimbólumának számított, így aztán 1918-ban, majd egy szovjet forradalmi kísérlet bukása után 1940-ben.

Szerző: Tarján M. Tamás
Forrás és kép: rubicon.hu

Leó pápa segédpüspököt nevezett ki a Kijev–Zsitomiri Egyházmegyébe

A Szentatya Ft. Serhii Kippa OFM Cap. atyát, az ukrajnai Kapucinus Kusztódia eddigi kusztosát a Kijev-Zsitomiri Egyházmegye (Ukrajna) segédpüspökévé nevezte ki, egyúttal kijelölve számára Marazane címzetes püspöki székét.

Életrajz

P. Serhii Kippa OFM Cap. 1978. december 12-én született Vozneszenszkben, a Mikolajivi területen (az Odessza-Simferopoli Egyházmegye területén). Török nyelvet tanult a Kijevi Nemzeti Nyelvészeti Egyetemen (1996–2001).

2001-ben megkezdte a posztulátust, majd a noviciátust a Kisebb Testvérek Rendjében. 2005-ben átlépett a Kisebb Testvérek Kapucinus Rendjébe, ahol 2009-ben tett örökfogadalmat. Szerzetesi, valamint filozófiai és teológiai képzését előbb a Kisebb Testvérek Rendjének szemináriumában, Kalwaria Zebrzydowskában (Lengyelország) (2003–2005), majd a Kapucinusok szemináriumában, Krakkóban (Lengyelország) (2006–2010) végezte, ahol teológiai mesterfokozatot szerzett.

2009. október 18-án diakónussá, 2010. május 22-én pedig áldozópappá szentelték.

A következő tisztségeket töltötte be: hivatáspasztorációs felelős különböző ukrajnai szolgálati helyeken, egyúttal novíciusmester (2010–2016); ezt követően a starokonstantynivi kapucinus közösség házfőnöke (2016–2018), valamint a kijevi Boldogságos Szűz Mária-plébánia plébánosa (2018–2022); 2022 óta az ukrajnai Kapucinus Kusztódia elöljárója, akit 2025-ben második mandátumra újraválasztottak.

Forrás: vatikanfigyelo.hu

Leó pápa katekézise a szent zenéről:
a szív imádsága, az egyház közösségi megnyilvánulása

A Sacrosanctum Concilium zsinati liturgikus konstitúcióról tartotta Leó pápa hetedik katekézisét, melyben ezúttal az egyház szent zenéjéről elmélkedett. A Musica Sacra a szent igékkel együtt a liturgia szükséges alkotó eleme, mely Isten dicséretét szolgálja, növeli annak ünnepélyességét, építi a közösséget és kifejezésre juttatja a szív imáját, továbbá a hangok szimfóniáján keresztül megteremti a lelkek egységét.

A szent zene minden más művészi kifejezésmód fölé emelkedik.

Mintegy ötezren vettek részt augusztus 19-én a szerdai általános kihallgatáson, melyet a Szent Péter bazilikában tartott meg Leó pápa. Szentírási igeként Pál apostol buzdítását olvasták fel a kolosszeiekhez írt leveléből: *„Legyetek hálásak, Krisztus tanítása éljen bennetek elevenen, s teljes bölcsességgel tanítsátok és intsétek egymást. Énekeljetek Istennek hálás szívvel zsoltárt, himnuszt és szent énekeket. Akár mondtok, akár tesztek valamit, tegyetek mindent Urunk Jézus nevében, így adjatok hálát általa Istennek, az Atyának”* (Kol 3,16-17).

Beszéde kezdetén Leó pápa azonnal idézte a konstitúció lényegi tanítását: *„Az egyetemes Egyház zenei hagyománya fölbecsülhetetlen értékű kincs. Minden más művészi kifejezésmód fölé emelkedik, leginkább azért, mert a szent szövegeket kísérő dallam az ünnepélyes liturgiának szükséges és integrális része. Valóban, a szent ének jelentőségét a Szentírás, a szentatyák és a római pápák is hangoztatják, akik korunkban, élükön Szent X. Pius pápával, nyomatékkal mutattak rá a szent zene szolgáló szerepére az istentiszteletben. Ezért a szent zene annál szentebb lesz, minél szorosabban kapcsolódik a liturgikus cselekményekhez: bensőségesebben fejezi ki az imádságot, növeli a lelkek egységét, gazdagítja és ünnepélyesebbé teszi a szent szertartásokat. Az Egyház ezért jóváhagyja az igazi művészet minden megnyilatkozását, ha megvannak bennük a kívánt föltételek és helyt ad nekik az istentiszteleten”* (SC 112).

Az éneklés elősegíti a közösség épülését

Leó pápa itt találja a zsinati tanítás magját, amely megerősíti és elmélyíti a zene szolgálati funkcióját a liturgiában. A zene ugyanis a liturgikus cselekmény része, vagyis nem pusztán az ünneplés dísze. A liturgiában az éneklés imádkozást jelent, a testvérek szívének összehangolását Isten szívével, az ünnepelt misztériumban való aktív részvétel által. A zene különösen az ima érzelmi dimenzióját fejezi ki, ahogy Szent Ágoston mondja: *„Cantare amantis est”,* azaz „az éneklés annak a sajátja, aki szeret” (Sermo 336, 1), vagy egyszerűbben: aki szeret, az énekel. Ez nagyon fontos, mert segít megnyitni a szívet Isten kegyelmi működése előtt, és hagyja, hogy az formáljon minket. Az éneklés elősegíti a *közösség* épülését. A hangok szimfóniáján keresztül hozzájárul a lelkek egyesüléséhez, legyőzi az emberek közötti különbségeket, és egyesít mindenkit Isten dicséretében. Így az Egyház „epifániájává”, kinyilatkoztatásává válik, a közösség kézzelfogható megnyilvánulásává, amely természetének része.

A szövegek feleljenek meg a liturgia igényeinek!

A szent ének mély teológiai jelentőségéből, mint a liturgikus cselekmény szerves részéből, számos követelmény fakad. Az első az, hogy a divatos trendeken vagy a zeneszerzők sajátos érzékenységén túl minden szinten azt kell szolgálnia, ami a legmegfelelőbb az ünneplés pillanatához. A formának tehát, különösen a dallamvezetésben nemesnek és egyszerűnek kell lennie, magas zenei minőségűnek és könnyen előadhatónak, különösen akkor, ha az egész közösség énekel. A szövegek tekintetében a Zsinat azt javasolja, hogy a szövegek feleljenek meg a liturgia igényeinek, legyenek mély tartalmúak és egyben könnyen érthetőek, elsősorban a Szentírásból, a liturgikus könyvekből és az Egyház lelki hagyományából merítsenek ihletet. Ezt gondosan ellenőrizni kell, hogy a *„lex orandi lex credendi”* – azaz az ima törvénye egyben a hit törvénye is – ősi elvben kifejezett dinamika megmaradjon és növekedjen.

A hívek részvétele fakadjon az ünnepelt misztériumból

A Sacrosanctum Concilium bőséges teret szentel a hívek aktív részvétele témájának, amit XVI. Benedek pápa is hangsúlyozott, hogy „a hívek részvétele fakadjon az ünnepelt misztériumból és annak a mindennapi élettel való kapcsolata nagyobb tudatosságából, mégpedig „az állandó megtérés szellemében, amelynek minden hívő életét jellemeznie kell”. Éppen ezért, ahogy a konstitúció tanítja, „mind nagyobb figyelmet kell fordítani a hívek közösségi válaszaira, a zsoltárok, antifónák éneklésére” és a „szent csendre”, éppen ezért arra buzdít minden szolgát vagy hívőt, hogy „mindazt, de csak azt tegye meg, ami a szertartás természete és a liturgikus normák szerint a saját hatáskörébe tartozik” (SC, 28), a különböző szolgálatok és a csend pillanatai közötti harmonikus egyensúlyban.

A Zsinat nagy hangsúlyt fektet a *gregorián énekre* is, miközben nem zárja ki az ünneplésből a szakrális zene más műfajait sem. Különös figyelmet fordít *az orgonára* is (lásd SC, 120), míg más hangszerek használata megengedett, „feltéve, hogy alkalmasak vagy adaptálhatók szakrális használatra, összhangban vannak a templom méltóságával, és valóban hozzájárulnak a hívek építéséhez” (SC, 120).

Mindenki számára biztosítsanak megfelelő „vallási értelmű nevelést”!

A zsinati reform egyik fontos témája az *inkulturáció*, beleértve a szakrális zene területét is. Különösen hangsúlyozza annak fontosságát, hogy

komolyan vegyék figyelembe a különböző kultúrák zenei hagyományait az emberek vallási és társadalmi életének részeként. Ezért egyrészt azt javasolja, hogy mindenki számára biztosítsanak megfelelő „vallási értelmű nevelést" (SC 119), másrészt pedig azt, hogy „amennyire lehetséges […], támogassák ezen népek hagyományos zenéjét mind az iskolákban, mind a szakrális szertartásokon." (uo.)

Biztosítsák a liturgikus zene méltóságát és formai minőségét!

A liturgia összefüggésében különleges feladat hárul a *schola cantorum*-ra, a templomi kórus lelkipásztori szerepére, melynek feladata, hogy „biztosítsa a szentmise saját részeinek pontos előadását az ének különböző műfajai szerint, és ösztönözze a hívek aktív részvételét az éneklésben". A Musica Sacra zeneszerzőjének éppen ezért az a feladata, hogy ismerje és megőrizze az Egyház zenei örökségét, és abból ihletet merítve új, a liturgia szolgálatába állított kompozíciókat alkosson, tiszteletben tartva a kortárs világ érzékenységét és a különböző kulturális hagyományokat. Ez azért van, hogy „megtisztítsa az istentiszteletet a stilisztikai kilengésektől, a hanyag kifejezési formáktól, a laza zenétől és a liturgikus szertartás méltóságához nem illő szövegektől, és biztosítsa a liturgikus zene méltóságát és formai minőségét" – ahogy ezt Szent II. János Pál pápa 2003-ban elrendelte (Kirográf a szakrális zenéről, 2003. nov, 22, 3). A zsinati atyák azt kérték, hogy a helyi egyházak támogassák a szakrális zene képzését és gyakorlását „a szemináriumokban, a szerzetesek noviciátusaiban, a tanulmányi házakban, valamint más katolikus intézményekben és iskolákban" (SC, 115), és hogy biztosítsák a zenészek és énekesek szilárd liturgikus képzését.

„Egy hangon énekeljetek az Atyának – Jézus Krisztus által!"

Kedves fivéreim és nővéreim! Az egyházatyák nagyra becsülték a liturgikus éneket, az egyházi közösség szimbólumát. Ezért Antiochiai Szent Ignác gyönyörű mondatával zárhatjuk elmélkedésünket: *„Mindannyian kórusba tömörüljetek, hogy az egyetértésben összhangban legyetek, az egységben Isten hangszínét véve fel, egy hangon énekeljetek az Atyának Jézus Krisztus által, hogy meghallgasson titeket, jó cselekedeteitek által felismerje, hogy Fiának tagjai vagytok. Azért hasznos nektek feddhetetlen egységben lenni, hogy mindenkor részesedjetek Istenben"* – zárta a szent zenéről tartott katekézisét Leó pápa.

Forrás: P. Vértesaljai László SJ / Vatican News

Montecassino 1500 éve: jubileumi utat hirdettek a bencések

A 2029-ig tartó, hároméves program a bencés élet múltját, jelenét és jövőjét mutatja be. Jeremias Schröder prímás apát szerint komoly párhuzamok vonhatók a 6. század és napjaink között.

A bencések megkezdték az előkészületeket a montecassinói apátság alapításának 1500. évfordulójára. A Nursiai Szent Benedek által 529-ben életre hívott kolostort a bencés rend bölcsőjeként és a nyugati szerzetesség szülőhelyeként tartják számon. A 2029-es jubileumi ünnepségek „A remény helyei 529 óta" mottó jegyében zajlanak, a kerek évfordulót egy többéves előkészületi program vezeti be.

A nyitórendezvényt már 2026 áprilisában megtartották Norciában (latin nevén Nursiában), Benedek és testvére, Skolasztika szülőhelyén. A jubileumi út a következő években Rómába (2027), Subiacóba (2028), végül pedig Montecassinóba (2029) vezet. Az egyes állomások az „Ébredés", a „Meghallás", a „Növekedés" és a „Kiteljesedés" jelszavak köré épülnek.

Jeremias Schröder prímás apát a Vatican Newsnak adott június 25-i interjújában emlékeztetett arra, hogy Montecassino gyökeres társadalmi átalakulások idején jött létre. Az apátság alapítása „egy rendkívül viharos és erőszakos időszak kellős közepén" történt, amikor a Nyugatrómai Birodalom összeomlott, és Európa éppen újjászerveződött. Ebből a helyzetből született meg az az életforma, „amely később keresztény szellemben formálta át ezt az Európát."

Schröder egyúttal utalt a monostor Európa számára mindmáig tartó jelentőségére is. Felidézte, hogy az apátság a második világháborúban teljesen elpusztult, majd később újjáépült. Amikor VI. Pál pápa 1964-ben újra felszentelte, egyben Európa fővédőszentjévé nyilvánította Szent Benedeket, kiemelve a kontinens fejlődésében betöltött meghatározó szerepét.

A bencések világszerte hívják a kolostorokat, közösségeket és az érdeklődőket, hogy csatlakozzanak a jubileumi felkészüléshez, és fedezzék fel újra a bencés hagyományokat. A programsorozat zárásaként 2029-ben a rend világméretű családja Montecassinóban gyűlik majd össze, hogy visszatekintsenek a rend 1500 éves történetére, és kijelöljék a jövőre vonatkozó távlatokat.

Fordította: Tolnai Éva

Forrás: kathpress.at

Leó pápa az arab világ püspökeihez:
„Ne féljetek! Legyetek az igazság és a béke hangja”

XIV. Leó szeptember 3-án fogadta az Arab Régiók Latin Püspökeinek Konferenciája (CELRA) főpásztorait, akik éves találkozójukra érkeztek Rómába. Felidézte egyházaik vértanúinak emlékét, és arra buzdította őket, hogy legyenek „közel” népükhöz, védelmezzék a migránsokat és minden ember méltóságát.

„Nem vagytok egyedül”, „ne féljetek”. Bátorító és őszinte közelséget kifejező szavakkal fordult a pápa a CELRA, az Arab Régiók Latin Püspökeinek Konferenciája főpásztoraihoz, akik ezekben a napokban Rómában tanácskoztak térségeik helyzetéről, és megosztották egymással a kölcsönös együttműködésre vonatkozó terveiket is. A konferencia olyan országok képviselőit foglalja magában, mint Egyiptom, Szíria, Irak, Libanon, Jordánia, Palesztina, Izrael, Ciprus, Dzsibuti, Szomália, valamint az Arab-félsziget országai.

Az augusztus 31. óta az Örök Városban tartózkodó főpásztorok – köztük Pierbattista Pizzaballa bíboros, jeruzsálemi latin pátriárka – csütörtökön az Apostoli Palota könyvtárában tartott pápai audienciával zárták le tanácskozásukat.

Ezek az egyházak megtapasztalták a vértanúság tanúságtételét is – hangsúlyozta a pápa. Felidézte vértanúik nevét: Leonella Sgorbati nővért, a Consolata misszionáriusát, akit 2006-ban Szomáliában iszlám szélsőségesek öltek meg a hit iránti gyűlöletből; a Szeretet Misszionáriusainak négy nővérét, akiket tíz évvel ezelőtt Jemenben egy fegyveres csoport gyilkolt meg; valamint azt a sok papot, szerzetest, szerzetesnőt és hívőt, akik „életüket adták Irakban, Szíriában és más, erőszak sújtotta területeken”.

Az erőszak és a terror hulláma meggyengíti a közösségeket, és menekülésre kényszeríti az embereket. Éppen ezekben a pillanatokban válik még fontosabbá a püspökök szolgálata – hangsúlyozta XIV. Leó. „Legyetek mindig népetekhez közel álló pásztorok, akik képesek osztozni sebeikben, meghallgatni, támogatni és vigasztalni őket, hogy jelenléteteken keresztül láthatóvá váljon Isten közelsége.” „Ne féljetek attól, hogy kis közösség vagytok” – bátorította őket XIV. Leó. „Az Egyház termékenységét nem a számok, a struktúrák vagy az erőforrások alapján mérik, hanem az evangéliumhoz való hűség alapján.”

Ugyanezt a figyelmet kérte a pápa a püspököktől a „nehézségek és bizonytalanságok terhét viselő” családok iránt, hogy azok továbbra is „az első helyet jelentsék, ahol a hitet befogadják és továbbadják”. Arra is kérte őket, hogy álljanak a fiatalok mellett, akik „gyakran nagy vágyak és egy bizonytalan jövő között őrlődnek”, hogy „az Egyházban olyan otthonra találjanak, amely befogadja és meghallgatja őket, és segít felismerni életük értékét”.

XIV. Leó arra buzdított, hogy a sok sürgető szükséglet közepette se tévesszék szem elől „az Egyház küldetésének lényegét”: „az evangélium hirdetését, az imádságot, a szentségeket és a keresztény képzést”. Ezek jelentik az éltető nedvet „egy szolgálni képes Egyház” számára. „A keresztény hagyományok sokfélesége olyan gazdagság, amelyet egységben kell megélni.” Ebből a szeretetközösségből pedig „őszinte párbeszéd” születhet. „Küldetésetek nem egyszerűen abból áll, hogy megőrizzétek a keresztény jelenlétet, hanem abból, hogy jelenvalóvá tegyétek Krisztust: hirdessétek őt az Igében, ünnepeljétek a szentségekben, találkozzatok vele az imádságban, és ismerjétek fel őt a szegényekben, a szenvedőkben, a migránsokban és minden olyan emberben, akit gondjaitokra bíztak” – hangsúlyozta Leó pápa.

Ezután ismét bátorító szavakkal fordult a CELRA püspökeihez: „Nem arra kaptatok meghívást, hogy megoldjátok országaitok minden problémáját, hanem arra, hogy hűségesek legyetek az evangéliumhoz és a rátok bízott néphez.” XIV. Leó ugyanebben a szellemben hozzátette: „Ne féljetek vetni akkor sem, ha nem látjátok azonnal a termést. A vetés a ti feladatotok; a növekedés Istené.” „Egyetlen Krisztus nevében végzett gesztus sem haszontalan: egy ima, egy vigasztaló szó, egy elkísért család, egy hitre nevelt gyermek, egy befogadott szegény – mindez egy új jövő magja.”

Péter utódának utolsó szavai arra hívták a püspököket, hogy „bizalommal” folytassák útjukat. „Nem vagytok egyedül. Az egyetemes Egyház szeretettel tekint közösségeitekre, és kitartásukban, a megpróbáltatások közepette megélt hitükben és a szolgálat bátorságában az egész Egyház számára értékes tanúságtételt ismer fel.” Végül a pápa Szűz Mária közbenjárását kérte, hogy „támogassa a szenvedőket, és világosítsa meg mindazokat, akik politikai és társadalmi felelősséget viselnek, hogy képesek legyenek a közjót keresni és megnyitni a kiengesztelődés útjait”, hogy ezekre a földekre is elérkezzen „a béke értékes ajándéka”.

Salvatore Cernuzio/Somogyi Viktória – Vatikán
Forrás és képek: vaticannews.va

XIV. Leó pápa: nem az atomfegyverek, hanem a leszerelés teremti meg a békét

A Vatikáni Könyvkiadó megjelenteti XIV. Leó pápa új könyvét, melynek címe: „Lefegyverzett és lefegyverző. A béke ajándék”. Alessandro Banfi gondozta a kötetet, mely az első antológia, ami összegyűjti Leó pápa különféle megszólalásait a béke témájában megválasztása napjától, 2025. május 8-től kezdve. A könyvhöz a Szentatya írt előszót.

„Békesség nektek”: ez volt az első köszöntés, amellyel a feltámadt Jézus apostolaihoz fordult (Jn 20,19). Ez az első ajándék is, amit a feltámadt Krisztus felajánlott barátainak és az egész világnak: a béke. Az az ajándék, azonban nem „jó üzlet” eredménye volt: a Názáreti Mester dicsőséges teste a kínszenvedés sebeit viselte magán. Ő keresztülment a világ mutatta gyűlöleten, erőszakon, a keresztre feszítésen. Jézus Krisztus igazságtalanságot szenvedett el, lefegyverzett és lefegyverző volt, és feltámadt. Az evangéliumi jó hír beépült és beépül a történelembe. Ma éppúgy, mint kétezer évvel ezelőtt.

A béke az a nagy vágy, ami sok szívet mozgat, de amit gyakran fenyegetnek, lábbal tipornak, kinevetnek. Ma a Földön 103 állam érintett valamilyen módon a háborúban. Fegyverek dübörögnek és gyilkolnak Ukrajnában, a Közel-Keleten, Szudánban, Mianmarban, Jemenben, Kongóban és sok más helyen.

Szeretett elődöm, Ferenc pápa alkotta annak idején a „darabokban zajló harmadik világháború” – kifejezést, amivel a második világháború vége óta nem látott elterjedt konfliktusos helyzetet írt le.

Végignézve az ilyen témájú megszólalásaimat, melyeket ebbe az antológiába gyűjtöttek össze, szeretnék néhány szempontot kiemelni, melyek közel állnak a szívemhez.

Mindenekelőtt a béke felelősség. Ha találkozunk egy problémával, feszültséget élünk meg, vagy sértést szenvedünk el és az első ösztönös reakciónk az, hogy elítélünk másokat, megvádoljuk őket, egészen addig, hogy el is ítéljük, akkor előbb a közöny, majd a gyűlölet végzetesen kifejlődik körülöttünk. A valóságot lehet olyan módon nézni, ami pusztít, nem pedig épít. A béke viszont nálam kezdődik. Nálunk kezdődik.

Szent Ágoston azt mondta: „Nehéz idők, kemény idők, szerencsétlen idők. Éljetek jól, és a jó élettel megváltoztatjátok az időket: változtassátok meg az időket és nem lesz miért panaszkodnotok”. Nem kérhetjük a békét a világ hatalmasaitól, ha nem kezdjük el mi élni azt, a hétköznapi kapcsolatainkból kiindulva: a családjainkban, az otthonainkban, városainkban, a munkahelyünkön. A békét apró gesztusokkal építjük: a mosoly ajándékával, egy megbocsátott sértéssel, egy jó szóval.

Ezenkívül a békét igazsággal építjük. Még az is, aki háborúzik azt állítja, hogy a béke „nevében” cselekszik. Senki nem olyan arcátlan, hogy kijelentse: a háború kedvéért akar háborút. Még a világ hatalmasai is tudják, hogy minden ember igazságosságra vágyik és békében szeretne élni. Főként a hirosimai és nagaszaki történtek szörnyű következményei után háborúhoz folyamodni egyre inkább egy

„visszaút nélküli kaland”, ahogyan azt Szent II. János Pál hangoztatta.

Többször felidéztem Szent VI. Pál szívből jövő felhívását, amit az ENSZ közgyűléséhez intézett. Az, ami egyesíti az embereket – állapította meg tiszteletre méltó elődöm – egy megállapodás, amit „olyan eskü pecsétel meg, aminek meg kell változatnia a világ jövőjének történetét: soha többé háborút, soha többé háborút! A béke, a béke kell, hogy vezesse a népek és az egész emberiség sorsát!”

Főként az atom korában, az igazság megállapításának utat kell törnie: nem az atomfegyverek teremtik a békét, hanem a leszerelés. Ezt az igazságot, mely az elmúlt évtizedekben tisztázottnak tűnt, amikor nukleáris deeszkalációnak (csökkenésnek) voltunk tanúi, most elhomályosítja a fegyverkezési hajsza, ami ma ijesztő és elborzasztó. Ahogy az énekes dalszerző és költő, Bob Dylan írta képletesen az atombombához fordulva egyik költeményében: „Gyűlöllek, mert az ember csinált téged és az ember birtokol és az ember irányít”.

Az egyház ma alázatosan mindenki figyelmébe ajánl egy kérdést: továbbra is az emberi fajnak kell laknia a Földet? A kibernetikai uralom és a globális újrafegyverkezés kombinációja arra indít, hogy komolyan feltegyük ezt a kérdést.

A béke tanúkat keres. Ez az antológia sok arc erején keresztül teszi ezt. A személyek, akikről itt szó van, köztük Boldog Floribert Bwana Chui, Isten szolgái Giorgio La Pira és Dorothy Day annak a sok férfinak és nőnek a mintapéldái, akik inkább a békét választották, legyőzték a korrupció kísértését, a szegények segítségére siettek, a diplomáciát részesítették előnyben.

Az ismert férfiak és nők mellett a békét „nem híres főszereplők” is megtestesítik, akik követték saját lelkiismeretüket. Már előfordult a történelemben, hogy közel álltunk egy atomkatasztrófához. A krónikák szerint egyetlen ember, Sztaniszlav Petrov szovjet tiszt döntése járult hozzá egy lehetséges globális atomháború elkerüléséhez. 1983. szeptember 26-a volt, amikor a Moszkva környéki bunker radarja, ahol Petrov őrszolgálatban volt több interkontinentális ballisztikus rakéta kilövését észlelték az Egyesült Államokból a Szovjetunió irányába. Azonban a szovjet lokalizációs műholdrendszer hibájáról volt szó. Petrov a parancsnak ellenszegülve úgy döntött, hogy nem jelenti az állítólagos támadást: tette ezt annak a lelkiismeretével, aki tudta, hogy az az egyszerű gesztus milliók halálát okozhatta volna.

Egy olyan világ, ahol gépek – legyenek bármilyen kifinomultak és gyorsabbak nálunk – döntenek ártatlan emberek bombázásáról, tényleg félelmetes volna. Egyetlen ember lelkiismerete az egész világgal felérhet.

Végül pedig a békének reményre van szüksége. Az egyház továbbra is hirdetni fogja a tevékeny szeretetet minden férfinak és nőnek. És ha van valami, amit a világ ma keres, akkor az azt hiszem, a remény üzenete a jövőre. Reménnyel tekintünk a holnap elé, mivel Jézus üzenetében találtuk meg az egyedüli forrást. Mert Krisztus tanítása ez: a jótékonyság, a szeretet, életünk odaadása másokért legyőzi a halált, az elszigeteltséget, az erőszakot: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen” (Jn 10,10).

Aki félő, hogy a csüggedés kísértésébe esik a világban zajló sok háború láttán, annak a figyelmébe ajánlom azt a felhívást, amit már XI. Piusz kiterjesztett az egész egyházra: „Adjunk hálát Istennek, amiért nehéz időkben kell élnünk. Most senkinek nem megengedett, hogy középszerű legyen”. Isten vezessen minket az erőszakmentesség útjain! A hívők és a jóakaratú emberek soha ne szűnjenek meg a béke építőiként munkálkodni! Minden egyes ember tegye a békét személyes ügyévé!

Vatikán, 2026. június 19.

Forrás: www.vaticannews.va

Lucsok Miklós püspök az ungvári skanzenben:
„Büszkék lehetünk arra, hogy megmentünk egy templomot”

Július 28-án – amint azt korábban hírül adtuk – a Kárpátaljai Néprajzi és Népi Építészeti Múzeumban sor került a Vezérszállásról (Pidpolozzja) átszállított Szent Mária Magdolna római katolikus fakápolna megnyitójára.

Ebből az alkalomból Lucsok Miklós OP, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye püspöke szentmisét mutatott be a szabadtéri múzeumban, ahol a szakrális műemléket felállították. Koncelebrált Majnek Antal OFM nyugalmazott püspök, valamint az egyházmegye ungvári, munkácsi és szolyvai papjai.

A jelenlévőkhöz szólva Miklós püspök megjegyezte, hogy Kárpátalja soknemzetiségű történelmi múlttal rendelkezik, amely során a határok többször is megváltoztak, és most „mi vagyunk az Egyház hosszú történelmének örökösei itt, Kárpátalján”, bár maga a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye fiatal, hiszen a szabad Ukrajnában jött létre.

„Ezekben az időkben, amikor országunkban templomokat rombolnak le, büszkék lehetünk arra, hogy megmentünk egy templomot – hangsúlyozta a püspök atya. – Ez a kápolna túlélte a két világháborút, túlélte a különböző rezsimek váltakozását, és lehet, hogy mindannyiunkat is túlél. Ugyanakkor tanúja az egységnek és az erőnek, amelyet Istentől merítünk.”

Szentbeszédében Miklós püspök felhívta a figyelmet azokra az evangéliumi szavakra, amelyek a Feltámadt Krisztus és Mária Magdolna találkozását írják le.

„A béke, az erő, a világosság és a remény érzései, amelyek az imádság során eljutnak hozzánk, abból a forrásból fakadnak, amely maga a Feltámadt Krisztus.” A szónok felidézte a Jézus által feltett kérdéseket: „Mit keresel?” és „Kit keresel?”. Éppen ez a két kérdés vezethet el bennünket Istenhez, hiszen „békét keresünk, erőt keresünk, szeretetet keresünk, az ihlet forrását keressük, és válaszokat keresünk kérdéseinkre.”

A főpásztor az egység megtartására és őseink bölcsességének továbbvitelére buzdított, hogy „képesek legyünk elfogadni és szeretni egymást olyannak, amilyenek vagyunk – a gyökereinkkel, a sokszínűségünkkel együtt, mert ez gazdagság. Ez gazdagság, tanúságtétel és példa.” Imájában a Szentlélekhez és a Feltámadt Krisztushoz fordult, hogy „óvjon bennünket, őrizze meg Kárpátaljánkat és őrizze meg az egész országunkat”, ugyanakkor hangsúlyozta, mennyire fontos, hogy kitartsunk az imádságban.

Lucsok Miklós OP püspök összegzésében rámutatott: a győzelem, amelyre mindannyian vágyunk, Krisztusban érkezik el, és ez csakis Isten ereje által valósulhat meg. A béke, amelyre mindannyian vágyunk, isteni erő és isteni beavatkozás nélkül lehetetlen. Ezért arra buzdította a jelenlévőket, hogy ne csüggedjenek, ne adják át magukat a félelemnek, a zúgolódásnak, az ítélkezésnek és a bírálgatásnak, hanem tartsanak ki az imádságban, Krisztus megismerésében, és szolgáljanak egységgel és imával ott, ahol éppen vannak – a saját felekezetükben, gyökereikhez hűen, de mindvégig nyitottan az egy Isten felé.

A szentmise alatt imát mondtak minden jótevőért, a vezetőkért, a katonákért, valamint Bacskai József főkonzulért is, aki személyesen hozzájárult a kápolna megőrzésének ügyéhez.

Az ungvári skanzenbe átszállított kápolna a kárpátaljai németek (svábok) népi szakrális építészetének egyedülálló műemléke. A Kárpátaljai Néprajzi és Népi Építészeti Múzeum oldalán leírtak szerint kis mérete ellenére a kápolna harmonikus arányaival, mesterien kidolgozott részleteivel és a hagyományos faépítészet magas szintű kultúrájával tűnik ki.

A felállítása óta eltelt több mint 100 év során a kápolna bizonyos károkat szenvedett: díszítésének egy része elveszett, és a tetőfedést is kicserélték. A történelmi emlék megőrzése érdekében – a vezérszállási hívők helyi közösségének beleegyezésével – az építményt óvatosan szétszerelték, majd átszállították a múzeumba, hogy ott állítsák fel újra.

Mostantól a Szent Mária Magdolna-kápolna a Kárpátaljai Néprajzi és Népi Építészeti Múzeum új kiállítási tárgya lett. Nemcsak a kárpátaljai németek szellemi örökségének emlékét őrzi, hanem a vidék soknemzetiségű történelmének szimbóluma, valamint az egyedülálló szakrális építészeti emlékek iránt tanúsított gondos odafigyelés példája is.

Az ünnepélyes megnyitó során Lucsok Miklós püspök egy fali feszületet adott át a múzeumnak, amelyet a kápolnában fognak őrizni, valamint átadta a kápolna felszentelését igazoló okiratot is. Hozzátette, hogy a múzeum vezetőségével történt egyeztetés alapján a jövőben itt például esküvőket is tarthatnak. Ez különösen értékes lehet Vezérszállás szülöttei számára, hiszen így lehetőségük lesz felkeresni azt a helyet, ahol őseik hite növekedett.

Az eseményre számos hívő gyűlt össze, valamint jelen voltak a hatóságok képviselői, a múzeumi közösség tagjai, a diplomáciai testület képviselői és a művészet kedvelői is.

Reshetar Tetjana írása alapján

Fotó: ungvári skanzen, Weis Viktória / Veritas

23. alkalommal rendezték meg a Kárpátaljai Keresztény Gitáros Tábort

Idén már 23. alkalommal rendezték meg a Kárpátaljai Keresztény Gitáros Tábort július 13. és 19. között az ungvári Szent Gellért Kollégiumban, amelyre a 13. életévüket betöltött fiatalokat várták Kárpátalja különböző településeiről. A résztvevők sokszínű közösséget alkottak az életkor és zenei képzettség tekintetében egyaránt: a kezdőktől egészen a haladókig mindenki megtalálhatta a számára megfelelő csoportot.

A táborban idén hat gitáros csoport működött elhivatott oktatók irányításával. Török Gellért jezsuita szerzetes testvér is csatlakozott a képzéshez, aki oktatóként aktívan bekapcsolódott az egyik csoport napi foglalkozásaiba.

A fiatalok Kárpátalja szinte minden szegletéből – többek között Bustyaházáról, Nevetlenfaluból és környékéről, valamint Ungvárról és az Ungvári járásból – érkeztek. A rendezvényen összesen 38 fiatal vett részt; az oktatókkal és a vezetővel kiegészülve pedig egy 45 fős, összetartó közösség formálódott a napok során.

A hétfőtől vasárnap délig tartó intenzív programkínálatban a közös imádság, a színvonalas zenei képzés és a változatos közösségi élmények harmonikusan egészítették ki egymást. A résztvevők naponta négy gitárórán vettek részt: két délelőtti és két délutáni foglalkozáson. Ezek során lépésről lépésre mélyíthették el elméleti és gyakorlati tudásukat.

A hitéleti programok a tábor mindennapjainak meghatározó elemei voltak. A résztvevők naponta szentmisén vehettek részt, amelyeket több alkalommal András Csaba jezsuita atya vezetett. Szerdán Csaba atyával koncelebrált Hortobágyi Arnold atya, míg csütörtökön a tábor kiemelt vendége, Lucsok Miklós megyéspüspök mutatott be szentmisét a közösségnek.

A zenei képzés mellett a szervezők külön figyelmet fordítottak a fiatalok lelki és személyes fejlődésére is. A programban önismereti foglalkozások és sporttevékenységek (például a métázás) szerepeltek. A lelki elmélyülést szolgálták a különleges esti imádságok: a közbenjáró imával kísért szentségimádás és a „láthatatlan színház" keretében szervezett imaalkalom.

Vasárnap, a tábor ünnepélyes zárónapján a fiatalok az ungvári Szent György-templomban vettek részt szentmisén. A Petenko Miron atya által bemutatott gitáros misén a táborlakók maguk vállaltak zenei szolgálatot, amely során szívből jövő énekükkel és gitárjátékukkal tették még felemelőbbé és szebbé ezt a napot.

A 23. Kárpátaljai Keresztény Gitáros Tábor ismét lehetőséget adott a fiataloknak arra, hogy a zene, a hit és a közösség által megerősödjenek, új barátságokat kössenek, és megtapasztalják, milyen jó együtt lenni és közösen imádkozni.

Megyesi László diakónus,
szervező, ifjúságpasztorációs felelős

Jöjj, Szentlélek, és vezess minket!

Veni Sancte szentmisével indult a tanév a Munkácsi Szent István Líceumban

A Munkácsi Szent István Líceum tanévnyitó ünnepsége Veni Sancte szentmisével vette kezdetét a Tours-i Szent Márton-székesegyházban. A szentmise főcelebránsa Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök volt. Koncelebrált Pogány István plébános atya és Molnár Árpád atya a Szombathelyi Egyházmegyéből.

A szertartás kezdetén Miklós püspök hangsúlyozta: a szentmise egyfajta kommunikáció, amelyben megnyílunk a Szentlélek és Jézus jelenléte előtt, hallgatjuk Isten szavát, és befogadjuk a Jóisten kegyelmét és erejét.

Homíliájában a püspök atya kérdésekkel fordult a jelenlévőkhöz: „Milyen lélekkel, milyen lelkületben jöttél? Milyen állapotban vagy? Milyen lélekkel kezded ezt a tanévet?"

A főpásztor arra hívta fel a figyelmet, hogy fel kell ismernünk**,** milyen lelkek vezetése alatt vagyunk. Kihangsúlyozta, hogy van az ember lelke, a világ lelke, amely az élet élvezetére, evésre, tanulásra ösztönöz, a gonosz lélek, aki a rosszra csábít, és van a Szentlélek. Fontos tudatában lennünk, hogy van ez a négy lélek, illetve lelkiség, és feltenni magunknak a kérdést: milyen lelkiségben élünk? Kiemelte annak szükségességét is, hogy megtanuljuk megkülönböztetni, milyen lélek vezet bennünket.

„Veni Sancte Spiritus! Jöjj, Szentlélek, hogy Te vezess minket!" – fohászkodott a főpásztor arra buzdítva a jelenlévőket, hogy kérjék: Jézus Lelke uralkodjon a szívükben, elméjükben és gondolataikban. Arra is hívta őket, hogy kérjék a Szentlélek vezetését ezen a napon és az egész előttük álló tanévben.

A püspök atya végül arra kérte a Szentlélek Úristent, hogy vezesse a fiatalokat a bölcsesség mélységeinek megismerésére, tisztítsa, nevelje és tanítsa őket, hogy a Vele való egyre mélyebb kapcsolatban megértsék, kik ők valójában, és mi a hivatásuk ebben a világban. Majd így zárta szavait: „Jöjj, Szentlélek Úristen, és vezess minket!"

Ezt követően a líceum nagytermében folytatódott az ünnepi program, amelyen Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök, Gombor Bence, Magyarország Ungvári Főkonzulátusának konzulja, Pogány István munkácsi plébános, Fehér Ferenc, a Szent Márton Karitász igazgatója, valamint a líceum tanárai, diákjai és a szülők is részt vettek.

Elsőként Mihalovics Attila, az intézmény igazgatója osztotta meg ünnepi gondolatait. Elmondta, hogy különleges és felemelő ez a nap, hiszen nemcsak egy új tanév kezdődik, hanem az intézmény fennállásának 25. évfordulójáról is megemlékeznek. Negyedszázaddal ezelőtt egy álom indult útjára itt, Munkácson: egy magyar, katolikus szellemiségű iskola megteremtése, amely nemcsak oktat, hanem nevel is; amely nemcsak tudást ad, hanem tartást, hitet és közösséget. Mint fogalmazott, ebben a küldetésben az intézmény névadója, Szent István király mutat szellemi és erkölcsi irányt az iskola számára.

Kristofóri Olga, a líceum egykori igazgatója felelevenítette az intézmény történetét, hálás szívvel emlékezve mindazokra, akik hozzájárultak a líceum épüléséhez, támogatásához és gazdagításához. Felidézte, hogy 25 évvel ezelőtt Majnek Antal emeritus püspök az Egyházmegyei Szent Márton Karitásszal tervezte meg az intézmény létrehozását. Az akkori elképzelést siker koronázta: a líceum megalakult, és azóta is teljesíti küldetését. Ma pedig örömmel láthatjuk, hogy a Jóisten segítségével a líceum továbbra is hűen őrzi és viszi tovább Szent István tanítását.

A rendezvény emelkedett hangulatát a diákok zongorajátéka, a népdalok, valamint a gitárkísérettel előadott *Vedd a szívem* című dicsőítő ének tette még emlékezetesebbé. Az ünnepi műsor részeként a diákok a Munkácsi Szent István Líceum emblematikus nyakkendőjének átadásával avatták közösségük tagjaivá az új tanulókat.

A tanévnyitó ünnepséget a líceum új diákjainak közös éneke, *Az Úrral való egység imája* zárta, amelyhez a líceum tanárai és valamennyi diákja csatlakozott.

Lautner Gabriella

A Kárpátaljai Megyei Szent Márton Karitász hírei

A segítség akkor ér igazán célba, ha eljut azokhoz is, akik távolabb élnek.

Az adományok eljuttatása sokszor hosszabb utat és közös összefogást igényel. Ezúttal ifjú önkénteseink is velünk tartottak, és együtt segítettünk abban, hogy a felajánlások eljussanak a távolabbi helyeken élő családokhoz és közösségekhez.

Jó volt látni, hogy a fiatalok számára is fontos a segítségnyújtás és a közösségért végzett önkéntes munka.

Köszönjük önkénteseinknek, hogy idejükkel, energiájukkal és lelkesedésükkel hozzájárultak ahhoz, hogy a segítség eljusson oda, ahol szükség van rá.

Önkéntesség együtt, kreatívan, cselekvően

Gyertyánligeten és Huszton egynapos kihelyezett tréninget tartottunk tizenéves és fiatal önkénteseink számára.

A résztvevők három csapatba szerveződtek, kreatív és csapatépítő feladatokat teljesítettek, saját projektötleteket dolgoztak ki, megtanulták a szerepek elosztását, a hatékony kommunikációt, a konfliktushelyzetek kezelését és a közös megoldások keresését.

Saját várakat építettek, majd „megvédték" azokat a rivális csapatok támadásaitól, szívószálból és gyurmából alkottak, fejlesztették vezetői és koordinációs készségeiket, valamint játékokat, interaktív gyakorlatokat, mozgásos feladatokat és táncokat tanultak különböző korosztályok számára.

A nap különleges része volt a Huszti várhegy – szabadtéri csapatfeladatokkal, közös élményekkel és egy lenyűgöző naplementével.

A gyakorlati feladatokon keresztül beszélgettek a csapatmunka, a felelősségvállalás, a kölcsönös tisztelet és egymás meghallgatásának fontosságáról. Megtanulták, hogy néha olyan szerepet is vállalni kell, amely nem feltétlenül kényelmes, fontos a közös munka megtervezése, és nem kell félni a hibáktól.

A legfontosabb pedig, hogy ismét megtapasztalhattuk, mit is jelent valójában önkéntesnek lenni: szolgálni, felelősséget vállalni és tenni a közös ügyért.

Köszönjük fiatal önkénteseinknek az aktivitást, nyitottságot, kreativitást és a tanulás iránti lelkesedést!

Gyermekek minitábora Gyertyánligeten

2026. július 28. és 31. között közösségünk önkéntesei a „Páduai Szent Antal Karitász" Alapítvánnyal együttműködésben gyermekminitábort szerveztek, amelynek célja a gyermekek pszichoszociális támogatása, közösségi beilleszkedésének segítése és tartalmas szabadidős programok biztosítása volt.

A minitáborban 20 gyermek vett részt. A négy nap során a résztvevők kreatív foglalkozásokon, játékokon és csapatépítő programokon vehettek részt, miközben lehetőségük nyílt a közös időtöltésre, a kapcsolatteremtésre és a biztonságos, barátságos környezetben való kikapcsolódásra.

A program különleges színfoltja volt a Kobila-hegyre szervezett természetjáró és ismeretterjesztő túra, amely az aktív pihenést, a szülőföld természeti értékeinek felfedezését és a csapatmunkát ötvözte.

A tábor szervezésébe a Karitász két fiatal önkéntese és hat helyi, tini önkéntes is bekapcsolódott. Részvételük alapvető része volt a projektnek, egyben lehetőséget adott a fiataloknak arra, hogy gyakorlati tapasztalatokat szerezzenek az önkéntesség, a közösségi szolgálat és a csapatmunka terén.

A minitábor a kreativitás, a közösség, a mozgás és az új, pozitív élmények tere lett – mindazé, amire a gyermekeknek különösen nagy szükségük van a háború okozta hosszan tartó kihívások közepette.

Köszönjük mindazoknak, akik hozzájárultak a tábor megszervezéséhez és lebonyolításához, és segítettek abban, hogy ez a négy nap örömmel, barátsággal és új élményekkel teljen a gyermekek számára!

A felépülés útja közös élményekkel, alkotással és egymás támogatásával folytatódott.

A projekt záró időszaka méltó lezárása lett ennek a közös útnak.

Az „Út a felépüléshez: kreativitás és lelki ellenálló képesség" projekt záró időszaka különösen sok értékes pillanatot hozott. Ezek a hetek nem csupán az alkotásról

szóltak, hanem a találkozásokról, az őszinte beszélgetésekről, a közösség erejéről és azokról a kis lépésekről, amelyek segítenek újra megtalálni a belső egyensúlyt. Minden alkalom biztonságos teret teremtett arra, hogy együtt legyünk, meghallgassuk egymást, új kapcsolatokat építsünk és erőt merítsünk a mindennapokhoz.

Különleges irodalmi délutánon is részt vettünk, amelyet Olena Teliha költészetének szenteltünk. Versein keresztül a bátorságról, az emberi méltóságról, a szabadságról és a belső tartásról beszélgettünk. Ezek az együttlétek emlékeztettek bennünket arra, milyen fontos időt szánni önmagunkra, figyelni érzéseinkre, és gondoskodni lelki jóllétünkről.

A projekt egyik legszebb fejezetét a Munkácsi Drámai Színház kamaraszínpadán tartott kreatív foglalkozások jelentették. Ebben az inspiráló környezetben agyagékszereket készítettünk, köveket festettünk akrilfestékkel, megismerkedtünk a One Stroke Painting technikával, filcből madárkákat varrtunk, és új kézműves technikákat sajátítottunk el. Minden foglalkozás egyszerre jelentett tanulást, közös alkotást és örömteli együttlétet.

Kiemelt helyet kapott a belső erőforrásaink felfedezéséről szóló művészet-terápiás találkozó is. Közösen kerestük azokat az embereket, helyeket és élményeket, amelyek erőt adnak a mindennapokban, majd képekből, színekből és gondolatokból elkészítettük saját „erőforrás-kincsesládánkat". Hiszen az önmagunkról való gondoskodás a lelki ellenálló képesség egyik legfontosabb alapja.

A kézműves foglalkozások mellett olyan találkozásokban is részünk lehetett, amelyek maradandó élményt jelentettek. Közösen megtekintettük a Barátságos család című előadást, majd találkozhattunk Furgy Vaszillal, Ukrajna népművészével. A színházról, a hivatásról, az emberi értékekről és az életről folytatott őszinte beszélgetés ismét megmutatta, hogy a művészet nemcsak élményt ad, hanem képes reményt ébreszteni, összekapcsolni az embereket és lelki támaszt nyújtani.

Projektünk méltó lezárása volt a „Kreativitás forgószínpada", ahol önkénteseink négy nyitott kézműves foglalkozással várták az érdeklődőket. Bárki kipróbálhatta magát különféle alkotótechnikákban, miközben ez a nap a közösen eltöltött hónapok, az önkéntes szolgálat, a tanulás és az egymás iránti odafigyelés ünnepévé vált.

A projekt során számtalan szép alkotás született. Mégis a legnagyobb értéket nem ezek jelentik, hanem az a közösség, amely ez idő alatt formálódott. Emberek, akik megismerték egymást, bizalmat építettek, támogatták egymást, és megtapasztalták, hogy a közösség ereje valóban segít átvészelni a nehéz időszakokat.

Szívből köszönjük minden önkéntesnek, résztvevőnek, partnerünknek és támogatónknak, hogy részesei voltak ennek az útnak. Külön köszönet illeti a Munkácsi Drámai Színházat, az Olekszandr Duhnovics Munkácsi Városi Központi Könyvtárat, valamint a Munkácsi Városi Gyermekkönyvtárat nyitottságukért, vendégszeretetükért és együttműködésükért.

A projekt véget ért, de hisszük, hogy legfontosabb eredménye tovább él azokban az emberekben, akik ez idő alatt megerősödtek, új kapcsolatokat építettek, hitet kaptak önmagukban, és egy újabb lépést tettek a felépülés útján.

Mindenkinek köszönjük, aki velünk tartott ezen az úton!

Magyar nyelvű Bibliák érkeztek a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegyébe

Harmai Gábor, a Budapest–Pestszentlőrinci Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia plébánosa és a Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat főtitkára kezdeményezésére és irányításával folyamatosan érkeznek magyar nyelvű Szentírások Kárpátaljára. Ennek köszönhetően már csaknem ezer Bibliát adtak át a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye híveinek azzal a céllal, hogy Isten Igéjén keresztül reményt és lelki támaszt vigyenek az emberekhez. A segítségnyújtás nem új keletű: a plébániai közösség évek óta elkötelezetten segíti a kárpátaljai ministráns- és ifjúsági táborokat, korábban pedig új misekönyvek adományozásával is támogatta a helyi egyházmegye szolgálatát. Megyesi László állandó diakónus kiemelte: bár a kegytárgyboltokban beszerezhető a Szentírás, annak ára sok családnak megterhelő, így a felajánlott Bibliák a legjobb helyre kerültek. A háborús időkben különösen nagy jelentősége van a hitből fakadó reménynek, amelyet Isten Igéje nap mint nap elmélyíthet a szívekben. A Biblia mindenkinek szól, kortól és élethelyzettől függetlenül. A fiataloknak irányt mutat, a felnőtteket támogatja a hétköznapi terhek között, az időseknek pedig megnyugvást és vigaszt nyújt. A Szentírás ma is élő és személyes: reményt, bölcsességet és új erőt ad mindazoknak, akik hozzá fordulnak. Olyan, mintha személyesen Isten szólna hozzánk benne.

Kiszo.net tudósítása alapján

KASZ-KA-DŐRÖK

Kaszkadőrök a neve annak az internetes csoportnak, akik Kárpátalján tagjai a KASZ-nak. Mi a KASZ? Katolikus Alkoholistamentő Szeretetszolgálat.

A szolgálat és az ebből született közösség alapítója az a Halász Endre atya (Bandi Bácsi), aki felelős papként szembesült a magyar családokat emésztő alkoholizmus problémájával és elkezdte keresni annak a lehetőségét, hogy a katolikus egyházban történjen valami kézzelfogható az érintettek megsegítésére.

1985 januárjában került sor arra a lelkinapra, amellyel minden elkezdődött, ahol egy református lelkész tanúságtételében elhangzott az a mondat, hogy „Ő az a kutya, akiből szalonna lett." Szóval lehetséges, van ma is csoda a világban.

A lelki napokból néhány napos (3) lelkigyakorlatok lettek és egyre többen csatlakoztak a közösséghez, annak megsegítéséhez Magyarország szerte.

2001-től Jakus Ottó atya folytatta a Szolgálat lelkészi feladatainak ellátását 10 éven át, (most augusztusban hunyt el, Isten nyugosztalja).

2011. május 8-án Fazekas György atya vette át a KASZ vezetését, aki a mai napig végzi áldásos szolgálatát.

Kárpátaljára Majnek Antal emeritus püspök atya meghívására érkezett a KASZ. 2010 januárjában volt az első lelkigyakorlat, és azóta évi 4 alkalommal találkozunk gyógyulni vágyó szenvedélybetegek és hozzátartozók. Az eltelt időszak alatt 2 alkalommal maradt el a lelkigyakorlat, egyszer COVID-járvány, egyszer háború kitörés okán. Legutóbbi lelkigyakorlatunkat augusztus első hétvégéjén tartottuk, a hatvannegyediket. A résztvevők száma ezekben a nehezebb időkben is 20-30 között van. A helyszín immáron stabilan a Nagyszőlősi Ferences Kolostor (Lelkigyakorlatos Ház). Az alkalmakat ingyenesnek hirdetjük, de adományokat elfogadunk, melyek a költségek 15-20%-át fedezik. A többségi részt az Egyházmegyei Caritas biztosítja különböző forrásokból, amiért nagyon hálásak vagyunk.

Miről szól egy lelkigyakorlat? Alapvetően az együttlétről, a gyógyulásról, találkozásról, az elmélyülésről a szabadító Jézus Krisztus jelenlétében.

Naponta van szentmise, szentgyónási lehetőség, elmélkedés-előadás délelőtt és délután, és szintén napi kétszer kiscsoportos beszélgetés. Egyik este tanúságtételekre kerül sor, másik este körima van. Nem hagyhatjuk ki a kitűnő ételek sokaságát sem, amit a Biszinger házaspár gondoskodása révén kapunk.

Katolikus Szeretetszolgálat Alkoholistamentő Szolgálat

Az alkoholizmus alattomos betegség, kiforgatja mindenéből azt, aki a csapdájába esik: egészségéből, vagyonából, munkájából, barátságokból, családjából, akár teljes emberi méltóságából és végső soron az ÉLETből.

Az alkoholizmus-kereszt nagyon sok család vállát terheli.

Ahol egy szenvedélybeteg van a családban, ott az egész család megbetegül. Titok-betegség, melyet szégyellünk, tagadunk, rejtegetünk a többiek, a világ és magunk előtt is. A kiút: a segítség kérés. A kiút: JÉZUS!

Mi, akik az elmúlt években, másfél évtizedben segítséget kértünk és rendszeresen részt veszünk a KASZ lelkigyakorlatokon, elmondhatjuk, hogy mi EGY CSALÁD VAGYUNK! Számunkra a lelkigyakorlat, 3 nap mennyország. Az évek alatt úgy érezzük, befogadó, szertő közösséggé formált minket Mesterünk, aki azt mondta, nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

Ha ismersz olyan embert, aki bajban van a piával, vagy hozzátartozót, családtagot, aki ettől szenved, szólj neki: Van megoldás! Van kiút!

Következő (a 65.) lelkigyakorlatunk 2026. november 5. és 8. között lesz

Mi KASZ-KA-DŐRÖK már túl vagyunk a nagy és veszélyes mutatványokon, ma már a csendes, békés, józan életet tanuljuk egymástól és Jézustól, aki megszabadított és megváltott minket a mennyei Atya dicsőségére. Ámen.

Béres István, állandó diakónus

Böjte Csaba atya volt a beregszászi templombúcsú szónoka

Az év egyik legnagyobb ünnepére készült a beregszászi római katolikus egyházközség szeptember 14-én, ugyanis ezen a hétfői napon került sor az idei templombúcsúra. A hívek már hetek óta készültek a fontos eseményre: takarítottak, díszítettek, szerveztek, hogy örömet szerezzenek a zarándoktestvéreiknek, a helyi híveknek és természetesen a Jóistennek.

Az ünnep látszólag nem egy ünnepi momentummal kezdődött, hanem keresztúttal. A hívek végigjárva a 14 stációt Krisztus szenvedésén elmélkedtek. Bár ez úgy tűnt, szomorú pillanatokból tevődik össze, a végén mégis a feltámadás szele érinti meg őket, és ezáltal tudnak ünnepként tekinteni a Szent Kereszt felmagasztalásának napjára.

A keresztút után kezdetét vette a szentmise.

Molnár János beregszászi esperes-plébános Böjte Csaba ferences atyát kérte fel, hogy legyen az idei Szent Kereszt Felmagasztalása-templombúcsú ünnepi szónoka. Az Erdélyből érkező atya mindig sok örömet, mosolyt és bátorítást hoz magával, bárhová is megy. Beregszászban sem volt ez másképp.

– Örömmel és nagy alázattal jöttem Kárpátaljára. Tudtam, hogy egy keresztet hordozó néphez jövök. Gyakran elmondom a gyerekeknek, hogy nem mindegy, hogy a nehézség, a gond, a kereszt következtében elesel és kiterülsz, vagy pedig amely által magasba emelkedsz. Ez rajtad múlik – emelte ki.

Azzal folytatta, hogy a keresztnél különféleképpen állhatunk. Jézus keresztre feszítésekor is ott volt Mária, a jobb lator, de ott volt a bal lator és a tömeg is. Ki lehet választani, hogy kihez hasonlóan szeretnénk ott lenni Jézus keresztjénél. Majd Szent Ferenc és Boldog Orosz Péter atya példáján mutatta be, hogyan válhat az életben a kereszt áldássá, és hogyan hozta ki belőlük az életszentséget.

A végén kimondott biztató szavai mindenki szívében megmaradtak:

– Ne engedjük el magunkat, ne veszítsük el a reményt! Ne engedjük el a hitünket! Bátorítsuk egymást! Te is! Te is Krisztus képére, hasonlatosságára alakulj át vigasztalóvá! – hangsúlyozta.

A szertartáson jelen volt dr. Gyebnár István Magyarország Beregszászi Konzulátusának képviseletében, aki a szentmise végén szólt az egybegyűltekhez. Elsősorban köszönetet mondott azért, hogy együtt ünnepelheti a római katolikus hívekkel a Szent Kereszt felmagasztalásának napját. Meghatottan mondta el, hogy egy búcsú alkalmával nemcsak a múltat, az épületet tiszteljük. Felhívta a figyelmet arra, hogy a kereszt felmagasztalásának ünnepe arra emlékeztet minket: a kereszt nem a vereség, hanem a győzelem, a remény és a megváltás jele.

Végül azt kívánta, hogy a templombúcsú ne csak egy szép hagyomány legyen, hanem adjon lelki erőt, megújulást és kapaszkodót a hétköznapokra. Merítsenek erőt Krisztus keresztjéből, egymás jelenlétéből és a közösség megtartó erejéből.

A szentmise után lehetőség nyílt a Szent Kereszt-ereklye megérintésére, amely által a hívek kifejezhették hálájukat Krisztus értünk vállalt kereszthaláláért.

Molnár János atya megköszönte a Jóistennek ezt a felemelő napot, és azt, hogy a hétfő ellenére ilyen szép számban érkeztek a hívek. Megköszönte Böjte Csaba atyának, hogy ellátogatott Beregszászba, és tanításával megerősítette a kárpátaljai híveket, biztatott és eléjük tárta a kereszt misztériumát. Köszönetet mondott a szentmisén jelenlévő paptestvéreknek, valamint az énekkar, a ministránsok és mindazok szolgálatáért, akik részt vettek az ünnepi előkészületekben, hiszen így tudott az ünnep fénye Istenhez jutni.

Fehér Rita

Jézus a mi Urunk – Bérmálás Császlócon

2026. augusztus 16-án Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök ünnepi szentmise keretében négy fiatalt részesített a bérmálás szentségében a császlói Nagyboldogasszony-templomban.

A bérmálkozókat Petenkó Miron plébános atya és Mihalovicsné Tóth Krisztina hitoktató készítette fel a szentség felvételére. A felkészítés során a jelöltek mélyebb betekintést nyertek a keresztény hit tanításaiba, megismerkedtek a tudatos és felelősségteljes hitélet alapjaival. Az együtt töltött alkalmak, a közös imák és a mély beszélgetések segítettek abban, hogy meghozzák döntésüket a Krisztushoz és az Egyházhoz való elköteleződés mellett. A felkészülés végén a fiatalok sikeres vizsgát tettek hitbéli tudásukból.

Miklós püspök szentbeszédében arról elmélkedett, mit jelent az életünkben, hogy Jézus az Úr. Hangsúlyozta, hogy amíg a gyermekek kicsik, és még nem hoznak önálló döntéseket, addig a szülők lelki hatalma alatt vannak. Amikor a szülők megkeresztelik gyermeküket, nem a gyermekek választják azt, hogy Jézus az Úr, hanem a szülők tesznek hitvallást arról, hogy Jézus a Megváltó, és gyermeküket is neki ajánlják fel.

A főpásztor arra is felhívta a figyelmet, hogy fontos, vajon a szülők a mindennapokban is megélik-e, hogy Jézus az Úr. Mennyire él bennük a hit, hogy Jézus az Úr? Van-e bennük bizalom? Így fogalmazott: Jézus annyira van jelen az ember életében, amennyire az ember megbízik benne. Jézusnak kell a legfontosabbnak lennie az életünkben, mert ő az Úr.

A bérmálás a keresztény nagykorúság szentsége. A bérmálkozók maguk döntöttek úgy, hogy fel szeretnék venni a bérmálás szentségét, és mélyebben, tudatosan Jézussal akarnak élni. „Ennek a szentségnek az az alapja, hogy egy felnőtt és egy szabad döntést hoztok, hogy Jézus a ti Uratok, hogy Ő a ti Mesteretek. … A tudatos kereszténységnek az alapja: Jézus a Mesterem, Jézus a Tanítóm. Jézust akarom követni. Úgy akarok élni, ahogy Jézus tanít. Jézus után akarok menni. Meg akarom érteni Jézus tanítását” – hangsúlyozta Miklós püspök.

Az ember fő kérése nem az kell legyen, hogy Isten segítsen neki, hanem az, hogy megismerje Istent, megértse az Ő akaratát, és megtegye azt. A főpásztor a Miatyánkból idézett: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved; jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod…” Erre tanít a Szentlélek, aki bölcsességet, tudást, tanácsot és bátorságot ad. Azért kapjuk meg a Szentlelket, hogy tanítson mindarra, amire Jézus tanított, és erőt adjon ahhoz, hogy megtegyük az Atya akaratát, illetve teljesítsük a küldetésünket.

Nem nekünk kell megterveznünk az életünket, hanem meg kell ismernünk Isten akaratát, és teljesítenünk kell azt. Ez jelenti azt, hogy Jézus az Úr. „Akkor vagyunk szabadok, és akkor vagyunk erősek, amikor Jézus az életünk Ura” – mondta a főpásztor. A Szentlélek legnagyobb ajándéka, hogy újból és újból arra tanít minket, hogy meghalljuk, mit mond az Úr, mit mond Jézus. „…csak ha döntést hozunk: Jézus, téged akarlak hallgatni, hallani, megérteni – csak akkor kezd működni a kereszténység” – tette hozzá a püspök atya.

A keresztségi fogadalom megújítása után a püspök atya kiszolgáltatta a bérmálás szentségét, amelyben a megkeresztelt ember elnyeri a Szentlélek ajándékát, megerősítést és erőt kap ahhoz, hogy Jézus tanítványaként éljen.

Bérmálkozásuk emlékére a fiatalok Petenkó Miron plébános atyával és Mihalovicsné Tóth Krisztina hitoktatóval örökzöld facsemetéket ültettek a hittanterem udvarán.

„Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek.” (ApCsel 1,8)

Jézus e szavaival indította útjukra a fiatalokat Mihalovicsné Tóth Krisztina arra buzdítva őket, hogy felnőtt keresztényként bátran tegyenek tanúságot Krisztusról a világban.

Lautner Gabriella

Bérmálás Palágykomorócon

A bérmálás szentsége különleges kegyelmi pillanat mindazok életében, akik a Szentlélek ajándékaiban részesülve megerősödnek hitükben. Ez a keresztény nagykorúság kezdete, amikor a hívők bátorítást és lelki útravalót kapnak Krisztus követéséhez.

A felemelő szentségben 2026. július 26-án nyolc fiatal és két felnőtt részesült a palágykomoróci Szent József-templomban. A jelölteket, akik hat környező faluból jöttek, Majnek Antal OFM nyugalmazott püspök vezette végig a felkészülés útján, imádságos szeretettel mélyítette el bennük a hit alapjait, és tanításával készítette fel szívüket a Szentlélek ajándékainak befogadására.

Az ünnepi szentmise főcelebránsa Lucsok Miklós OP megyéspüspök volt, aki kiszolgáltatta a bérmálás szentségét. Koncelebrált Majnek Antal OFM nyugalmazott püspök és Hidász Ferenc OFM atya, aki 10 évig teljesített szolgálatot a Felső-Tisza-vidékén.

Miklós püspök szentbeszédében hangsúlyozta: a legfontosabb, hogy a bérmálkozók ma egy tudatos döntést hoztak. Amikor gyermekkorukban megkeresztelték őket, még szüleik, nagyszüleik és keresztszüleik döntöttek a kereszténység, a római katolikus hit mellett, hogy a gyermekek is megtapasztalhassák azt a kegyelmet Jézustól, amelyet ők maguk már átéltek. Most elérkezett az idő, amikor nekik kell válaszolniuk a következő kérdésekre: Jézus mellett döntenek-e? Akarnak-e Jézus tanítványai lenni? Akarják-e Jézus tanítványaiként megismerni és megérteni az Ő tanítását? Nyitottak-e az Ő erejére és bölcsességére, hogy úgy éljék az életüket, ahogyan Ő tanítja? Most a határozott „igen" a legfontosabb – egy egész életre szóló döntés. A bérmálás szentségének fő műve, hogy az ember teljes szívével megnyílik a Szentlélek jelenlétére.

Szentbeszédében a püspök atya az élet valódi értékére irányította a figyelmet: *„Értitek Jézus tanítását? Értitek, hogy miről szól az, hogy a mennyek országa olyan, mint a földbe rejtett kincs? … Csak Isten lehet a legnagyobb kincse az embernek. Sőt, még az életem sem fontos Isten nélkül… Isten adja meg az életem értékét."* Majd feltette a kérdéseket: *„Érted azt, hogy Isten a te kincsed? Rátaláltál Istenre?"*

A főpásztor rámutatott: gyakran mondjuk ugyan, hogy értjük Jézus tanítását és Őt választjuk, életünk mégsem mindig ezt tükrözi. A Jóisten azonban végtelenül türelmes hozzánk. Nem fordul el tőlünk, és nem hagy magunkra bennünket. Ugyanakkor elengedhetetlen, hogy megértsük ezt a kapcsolatot. Fontos, hogy értsük miért fontos számunkra a Szentírás olvasása, miért kell bíznunk Istenben, miért járulunk a bűnbánat szentségéhez, és mit jelent keresztényként élni a mai világban.

„Megértés nélkül nem működik a kegyelem" – hangsúlyozta a püspök atya. Ha nem értjük, hogyan működik a Szentlélek, nem tudunk együttműködni Vele. A Lélek első négy ajándéka – a bölcsesség, az értelem, a jótanács és a tudomány – mind a megértéshez kapcsolódik. Nem az a fontos, hogy bemagoljuk a kereszténységet, hanem az, hogy megértsük. Megértsük azt, hogyan működik a Lélek, ismerjük fel a gonosz kísértéseit, mondjunk ellene a gonosznak, mondjunk igent Istennek, és éljük meg a hivatásunkat! Nem az a küldetésünk, hogy csupán egy jó, hosszú életet éljünk. A lényeg az, hogy Istenre figyeljünk, megismerjük az Atya szeretetét, megértsük Jézus tanítását, és felismerjük annak működését a mindennapi életünkben. Értsük meg, hogyan működnek a szentségek, és használjuk őket! A Lélek megad minden kegyelmet minden embernek. *„Meg kell értenünk, hogy kell nyitottaknak maradni a Szentlélekre és a Szentlélekben növekedni"*— mondta Miklós püspök. Ez nem csupán egyetlen pillanatra szól: a mindennapi életünk minden órájában és percében működnie kell.

Ezért a legfontosabb, hogy Jézus mellett döntsünk. *„ Jézusom, én meg akarom érteni a Te tanításodat, én a Te tanítványod akarok lenni. Ma és mindennap"* – zárta homíliáját a főpásztor.

A püspök atya gondolatai mély nyomot hagytak a jelenlévők lelkében. A bérmálkozók nemcsak a közösség imádságos támogatását vitték magukkal, hanem a felszólítást is: a mindennapok döntéseiben, a hit megélésében váljanak Krisztus igazi tanítványaivá.

Fotó: Weis Viktória / Veritas
Szöveg: Lautner Gabriella

A Szentlélek ajándékaival a szeretet útján

Bérmálás Técsőn

2026. szeptember 6-án ünnepi eseménynek adott otthont a hívekkel megtelt técsői Szent István király-templom, ahol szentmise keretében egyházmegyénk főpásztora, Lucsok Péter Miklós OP a bérmálás szentségében részesített négy fiatalt és két felnőttet. A jelölteket Kvascsuk András atya és Szenek Natália hitoktató kísérték végig a bérmálásra való felkészülésben lelki támogatást is nyújtva számukra. A Szentlélek a bérmálás szentségében kiárad a megbérmáltakra, akik immár tudatosan vállalják, hogy életüket Isten szeretetében élik, és hitükről bátran tanúságot tesznek.

Szentbeszédében Miklós püspök a felebaráti szeretet fontosságát emelte ki Szent Pál rómaiakhoz írt levelét idézve: „Ne tartozzatok senkinek semmivel, csak kölcsönös szeretettel…” A szeretet lényege, hogy jót akarunk magunknak és egymásnak is. A püspök atya Jézus szavaira emlékeztetett: „Miért nevezel engem jónak? Senki sem jó, csak az Isten.” Minél közelebb vagyunk Istenhez, annál jobbak vagyunk, és annál nagyobb bennünk a szeretet. Minél jobban eltávolodunk Istentől, annál kevesebb bennünk a szeretet, és ezáltal roszszabbakká válunk. Jézus arra tanít minket, hogyan kerüljünk közelebb a szeretethez.

A szeretet kinyilvánítása mások iránt nem azt jelenti, hogy mi magunk nem vagyunk fontosak – hiszen ha magunkat nem értékeljük, hogyan is lehetne fontos számunkra a másik ember? Ha fontosak vagyunk önmagunknak, akkor a másik ember is fontossá válik számunkra. „Szeresd felebarátodat úgy, ahogy saját magadat” – tanítja Jézus. Az egyházi közösség olyan, mint egy család. Minden bűn sérti és megsebzi az egész közösséget, ezért fontos a saját lelkiállapotunk, de ugyanúgy a másik ember és a közösség lelkiállapota is. A szeretetben ugyanis mindig jelen van az én, a te és a mi.

Ha a testvérünk vétkezik ellenünk, Jézus tanítása szerint először négyszemközt kell őt figyelmeztetni. Előtte imádkozni kell érte, és nem az elítélés, hanem a szeretet lelkülete kell, hogy vezessen minket. Ha nem hallgat a figyelmeztetésre, akkor még két vagy három ember szólítsa meg, miközben imádkoznak és böjtölnek érte. Ha a vétkes nem tér jó útra, akkor az ügyét a hívek közössége elé lehet vinni. Régen volt ilyen gyakorlat. Mert ezek szerint ez az ember nem akar változni, még nem ismerte meg Jézus tanítását. A főpásztor még egy lehetőségről szólt: ha már mindent megtettetek – imádkoztatok, böjtöltetek, beszéltetek négyszemközt, majd hárman –, és nem lett eredménye, akkor fordulhattok a püspökhöz. Mert az érett szeretet az, amikor az ember számára fontossá válik, hogy a közösség növekedjen a jóságban és az igazságban. „Ez egy prófétai küldetés, a Szentléleknek az egyik ajándéka” – fogalmazott Miklós püspök, majd kiemelte, hogy az egyenesség is a szeretet része. Ez azt jelenti, törődöm veled. Mindnyájan bűnösök vagyunk, és nincs közöttünk olyan ember, akinek ne kellene változnia. Nem úgy kell azonban megpróbálnunk megváltoztatni a másikat, hogy a háta mögött beszélünk róla vagy másokat használunk fel erre. Szeretetből kell szólnunk, amikor fájdalmat okoz bennünk az, amit a másik tesz. Arra kell törekednünk, hogy olyan érettségre jussunk, amelynek köszönhetően bátran, de szeretettel tudjuk megbeszélni egymással a problémákat.

Senki sem ideális, csak Isten. Ha engedjük, hogy Isten működjön bennünk, és minél többen befogadjuk Őt, valamint Jézus tanítása szerint élünk, tanítását a szívünkbe fogadjuk, akkor közösségünk is növekedni fog. Ha bátrak leszünk így szeretni egymást, akkor ez egy nagy áldás lesz számunkra, hogy „amikor kell, tudunk szólni egymásnak, tudunk imádkozni egymásért, megbocsátani egymásnak és továbbmenni. Nem átlépni, nem elfelejteni, hanem gyógyulni és növekedni. Ez a Szentlélek egyik nagy ajándéka” – zárta szavait a főpásztor.

A bérmálkozók számára ez az ünnep nemcsak egy szép szertartás volt, hanem a hitben való megerősödés fontos állomása is. A Szentlélek hét ajándéka – a bölcsesség, értelem, jótanács, lelki erősség, tudomány, jámborság és az istenfélelem – kísérje őket életük minden napján, adjon erőt a nehézségekben, segítse őket abban, hogy hitüket szeretettel és példamutatással éljék meg. Ez a felemelő ünnep maradandó emléket és lelki útravalót hagyott a bérmálkozók és az egész técsői egyházközösség szívében.

Lautner Gabriella

Búcsúi szentmise és bérmálás Tiszaújlakon

Megtelt hívekkel a tiszaújlaki Szent Ilona-templom 2026. augusztus 18-án, ahol a búcsúi szentmisén Lucsok P. Miklós OP megyéspüspök öt fiatalnak és két felnőttnek szolgáltatta ki a bérmálás szentségét. A bérmálkozókat a szentség felvételére Bán Jónás OFM plébános atya készítette fel.

A szentmise elején Bán Jónás OFM atya köszöntötte az egybegyűlteket: az ünnep főcelebránsát, Lucsok P. Miklós püspököt, a jelen lévő paptestvéreket, a környező településekről érkezett zarándokokat és a helyi híveket. Örömmel emelte ki, hogy hét hívő áll készen a Szentlélek ajándékainak befogadására.

Miklós püspök homíliájában rámutatott, hogy a bérmálásra való felkészülés során tudatos döntést kell hoznunk: Jézussal akarunk élni, és Jézus tanítványai akarunk lenni. „Nincs kereszténység, ha nincs tanítványság: ha nem vagyok Jézus tanítványa, akkor nem tudom megélni azt, hogy Jézus az út" – hangsúlyozta. A szentség felvétele nem egy egyszeri esemény, hanem életmód, mivel a kereszténység egy életmód. A legfontosabb tehát, hogy Jézus mellett döntsünk, és Vele akarjunk élni. A Szentlélek megad minden ajándékot, betölt Isten szeretetével és minden kegyelemmel, ami Jézus által érkezik az életünkbe.

A főpásztor elgondolkodtató kérdéseket tett fel: „Milyen vágyad van? Mi az életed célja?" Ezt követően a gyermeki lélek tisztaságának fontosságához vezetett vissza, majd Jézus szavait idézve – „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába" – kifejtette, hogy a gyermek alapvető vágya a szeretet és a szabadság. Ahol szeretet van, ott szabadság, jóság és béke van. A gyermekek ilyen családi békére vágynak. Miklós püspök elmondta, hogy gyermekkora óta a legjobban mindig a szabadságra vágyott. Tizenkilenc évesen kezdte el keresni a választ arra a kérdésre, hogy mi is az a szabadság. Amikor tudatosan találkozott Jézus tanításával, mélyen megérintette az a szabadság, amelyre Jézus hívta őt: „Ha megismeritek az igazságot, az igazság szabaddá tesz titeket."

Sokan vágyunk a békére, de az igazi békességet a Jóisten jelenléte adja meg az életünkben. Jézus legyőzte

a gonoszt, és elhozta a szabadságot és a békét, ám ha hiányzik belőlünk a bizalom, könnyen a félelem veszi át az uralmat. Így felmerül a kérdés: hol van ekkor Jézus, hol van a szabadság és hol van az a béke, amelyet minden szentmisén egymásnak átadunk?

Miklós püspök hangsúlyozta: a bérmálás fő ajándéka, hogy az ember a Szentlélek kegyelme által megnyílik az Ő bölcsességére és vezetésére. Így Jézussal együtt járhatjuk az élet útját. A Szentlélek megadja számunkra az ajándékokat, ám mindez csak akkor működik, ha az ember szorosan kötődik Jézushoz, mint Mesteréhez. Nem arra kell kérnünk Istent, hogy a mi akaratunkat teljesítse. A Jézussal való valódi egység lényege az, hogy megismerjük Őt és az Atya szeretetét, valamint Jézussal járjunk. Jézus az Úr: vezessen minket, hogy megismerjük a Mennyei Atya akaratát, és azt teljesítsük! A Szentlélekkel, illetve Istennel való kapcsolat értelmet és megértést is kíván. Jézus tanítását meg kell értenünk. „A kereszténység az értelem útja, és a Szentlélek egyik legnagyobb ajándéka az, hogy megértsük saját magunkat Jézus tanítása által" – zárta gondolatait.

A keresztségi fogadalom megújítása után a püspök atya kiszolgáltatta a bérmálás szentségét. Az ünnepi szentmise szentségi áldással zárult. A bérmálkozók a Szentlélek ajándékaival megerősödve tértek haza, hogy Jézus tanítványaiként saját életükkel hirdessék az Evangéliumot.

Fotó: Weis Viktória / Veritas;
tiszaújlaki Szent Ilona-plébánia

Gallagher érsek Berdicsivben:
Mária oltalma kiváltság és felelősség

XIV. Leó pápa különleges küldöttje ünnepi szentmisét mutatott be Berdicsivben, Ukrajna nemzeti Mária-kegyhelyén. Annak ellenére, hogy a fővárost az éjszaka folyamán ballisztikus rakétatámadás érte – amelyet az érsek a kijeviekkel együtt élt át –, megérkezett a kegyhelyre, ahol a katolikus püspöki karral és az Ukrán Görögkatolikus Egyház vezetőjével együtt imádkozott az igazságos és tartós békéért Ukrajnában.

„Berdicsivi kegyképében tisztelt Szűzanya, Reménynek Anyja, vedd oltalmadba Ukrajnát, járj közben a Katolikus Egyházért és minden Egyházért és vallási közösségért ebben az országban. Imádkozz az ország vezetőiért, akiknek ezekben az időkben számos kihívással kell megküzdeniük. Vedd oltalmadba azokat, akik a fronton vannak, légy a sebesültek gyógyítója és az elesettek közbenjárója. Imádkozz mindannyiunkért, hogy hitünk, valamint az igazságosság és a béke cselekedetei által felragyoghasson Isten gyermekeiként való igazi méltóságunk. Járj közben értünk, szegény bűnösökért, hogy az irgalmas Úristen megadja a régóta vágyott békét itt, Ukrajnában és a világ sok más részén is!” – ezzel a Szűzanyához intézett megható, olasz nyelven elmondott imával zárta homíliáját Paul Richard Gallagher érsek, XIV. Leó pápa különleges küldöttje 2026. július 19-én, vasárnap a berdicsivi Skapulárés Istenanya Nemzeti Kegyhelyen tartott ünnepen.

A Szentszék államokkal és nemzetközi szervezetekkel fenntartott kapcsolatokért felelős titkára XIV. Leó pápa megbízásából érkezett Ukrajnába, hogy vezesse az ukrajnai római katolikus egyházi struktúrák helyreállításának 35., valamint Szent II. János Pál pápa ukrajnai látogatásának 25. évfordulója alkalmából rendezett ünnepi megemlékezést. Az érsek a kijevi lakosokkal együtt élte át a főváros elleni eddigi legsúlyosabb orosz ballisztikus rakétatámadást, amely szombatról vasárnapra virradó éjszaka történt.

Az ünnepi szertartás a Berdicsivi Istenanya-ikon ünnepélyes kihelyezésével vette kezdetét. A szentmise elején – amelyet Gallagher érsek latin nyelven mutatott be, míg a kórus ukránul válaszolt – a jelenlévőket Vitalij Krivickij püspök, a Kijev–Zsitomiri Egyházmegye ordináriusa köszöntötte. Imára hívott a tartós békéért, és különösen azokért, akik nem lehettek jelen a téren, mert a haza védelmének fontos szolgálatát teljesítik. Köszöntőjében a püspök a megszállt területeken élőkhöz és a menekültekhez is szólt, akik a médián keresztül kapcsolódtak be az eseménybe. A zarándokokkal együtt imádkoztak az állami hatalom valamennyi szintjének képviselői, a diplomáciai testület tagjai, valamint a szomszédos országokból érkezett vendégek. A Római Katolikus Egyház püspöki karával együtt koncelebrált a szentmisén Őboldogsága Szvjatoszlav nagyérsek, az Ukrán Görögkatolikus Egyház vezetője és Visvaldas Kulbokas érsek, Ukrajna apostoli nunciusa.

Kettős küldetés

Gallagher érsek szentbeszédét ukránul, a „Dicsértessék a Jézus Krisztus!” köszöntéssel kezdte, majd a homília bevezető részét olaszul olvasta fel, amelynek ukrán fordítását Eduard Kava püspök, a Kamjanec-Pogyilszkiji Egyházmegye ordináriusa ismertette. A pápa különleges küldöttje elmondta, hogy örömmel tesz eleget a XIV. Leó pápától kapott megbízatásnak, amely „lehetőséget nyújt számára egy mély imádság, különösen egy könyörgő ima megélésére a háború idején, amely nap mint nap nagy szenvedést és kimondhatatlan fájdalmat okoz az ukrán népnek”. Hangsúlyozta, hogy ez az ima nagyon szervesen illeszkedik látogatásának általános kontextusába, amely kettős – mind pásztori, mind diplomáciai – küldetés, és amely az államhatalom különböző képviselőivel való találkozókat is magában foglal. „Átadom mindnyájatoknak XIV. Leó pápa üdvözletét, aki teljes szívéből arra kért, hogy biztosítsalak benneteket lelki közelségéről” – fogalmazott, majd személyes köszönetét is kifejezte „a szeretett Ukrajnába szóló meghívásért”.

A kitartó ima gyümölcsei

„Ki ismeri jobban a béke útjait, mint Isten, a mi Teremtőnk és Megváltónk? Ki érti meg jobban, mint Ő, az emberiség szenvedését is? Ki képes jobban, mint Ő, arra, hogy visszaadja életünk értelmét, megerősítsen és megújítson bennünket minden tekintetben? Ki kísér és jár közben értünk jobban az Istennel való párbeszédben, mint az Istenanya, amikor a Megváltó elé tárjuk szándékainkat és kéréseinket?” – tette fel a kérdést a szónok, majd áttért a szentírási olvasmányokról való elmélkedésre. Először Illés próféta Kármel-hegyi imájának története hangzott el, aki az eső kegyelméért fohászkodott. Imája hosszú és kitartó volt, ám a válasz hatszor is „nem” volt. Később azonban megjelent egy aprócska felhő. „Abban a pillanatban Illés próféta azonnal megérti, hogy Isten válasza közeledik, sőt, bőségesen – zuhogó eső formájában – érkezik meg. Ez segít megértenünk, hogy az igazi és bőséges kegyelmek csak Istentől származhatnak. Ugyanígy a béke is, amelyért imádkozunk: tudjuk, hogy mindenekelőtt Isten ajándéka, nem pedig az emberé” – hangsúlyozta a szónok. Hozzátette, hogy olykor úgy tűnhet, mintha Isten bezárta volna az eget, és elrejtette kegyelmeit. De az egyetlen dolog, amit Ő elvár tőlünk, „ az a hit – igaz cselekedeteinkkel, bűneink megbánásával,- valamint az alázatos és bizalommal teli imádsággal együtt.”

Máriára bízva magunkat

Az első olvasmányban Illés népéért imádkozik, ma pedig – Gallagher érsek szavai szerint – maga a Szűz-

anya imádkozik értünk, és Őrá, mint Isten Anyjára és a mi Édesanyánkra bízzuk szükségeinket. „Valójában ez olyan imádság, amely nagy erőfeszítést kíván: Mária áldott, mert engedelmes volt Istennek, és hűségesen járta azt az utat, amelyet Ő készített számára. Vajon ki kész közülünk teljes mértékben követni azt a példát, amelyet a Szűzanya mutat nekünk? – tette fel a kérdést a szónok, rámutatva arra, hogy ez a mai imádság a bocsánatért való fohászt is magában foglalja „az Istenbe és a Boldogságos Szűz közbenjáró erejébe vetett bizalom hiányáért, valamint a keresztény életünkben tanúsított állhatatosság hiányáért".

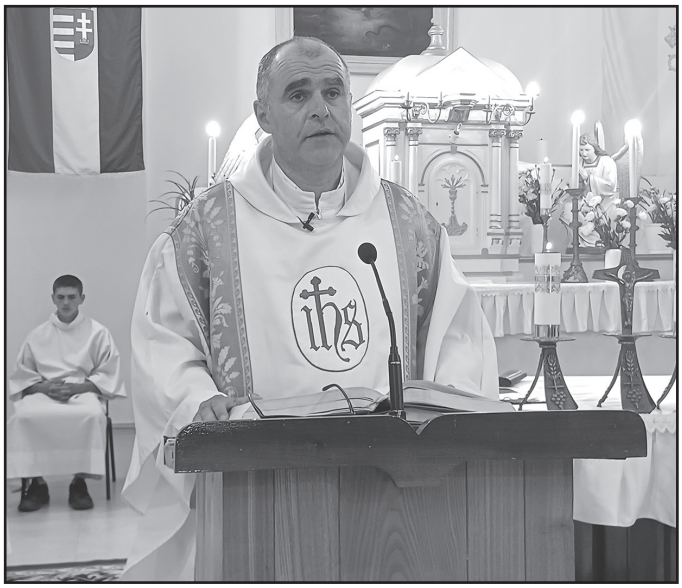
Az evangéliumi szakaszra utalva, amely arról szólt, hogy Jézus a kereszten, halála előtt rábízott bennünket Édesanyjára, Gallagher érsek hangsúlyozta, hogy ez számunkra „hatalmas ajándék és kiváltság, ugyanakkor kötelességünk is Isten Anyjával szemben". „Biztosak vagyunk Isten Anyjának irántunk tanúsított határtalan szeretetében, de ugyanígy biztosak lehetünk abban is, hogy az Ő közbenjárása annál hatékonyabbá válik, minél inkább felismerjük ezt az ajándékot, és minél nagyobb felelősséggel viszonyulunk életünk döntéseihez" – jegyezte meg, hangsúlyozva, hogy ez az ünnep „imádság, lelkiismeret-vizsgálat és kedvező alkalom arra, hogy határozottan megújítsuk szilárd elhatározásunkat, miszerint igaz gyermekek leszünk, és bizalommal Isten Anyjára bízzuk magunkat."

A szentmise befejezéseként Vitalij Szkomarovszkij lucki püspök, az Ukrajnai Római Katolikus Püspöki Konferencia elnöke felajánló imádságban Isten Anyja közbenjárására bízta az egész népet.

Forrás: Vatican News
Fordította: Lautner Gabriella

Szent Anna-napi búcsú Orosziban

Szent Annára és Szent Joakimra, Szűz Mária szüleire emlékeztek Orosziban július 26-án a nagyszülők világnapján. A településen ezen a napon ünnepelték a római katolikus templom búcsúját, melynek védőszentjei Jézus nagyszülei lettek.

A szentmisét bemutató atyákat nagyszámú hívősereg fogadta. Az ünnepségen jelen volt Rácz István, oroszi és benei plébános, Bán Jónás OFM, nevetlenfalui plébános, Molnár János, beregszászi esperes-plébános, valamint az ünnep főcelebránsa Pogány István, munkácsi plébános, aki idén ünnepli pappá szentelésének 25. évfordulóját, így Oroszba is ezüstmisésként érkezett.

Szívhez szóló prédikációját azzal kezdte, hogy a búcsú napján nemcsak az épület, hanem az egyházközség is ünnepelt.

„Szivünk-lelkünk legyen olyan templom, amelyet hazaviszünk, kiviszünk az életünkbe. A templom az Istennek szentelt hely és azt szeretnénk, hogy mi is megújítsuk az Istennek szenteltségünket, amelyet keresztelésünkkor kaptunk meg," – hangsúlyozta.

Ezután hálát adott a 25 évért, amelyet papként töltött el. Hálát adott mindazoknak, akik imádkoztak érte. Azokért is, akik Orosziban imádkoztak érte: elárulta, hogy 1997-ben járt a településen, ahol egy hittantáborban vett részt kispapként és több ismerőst is szerzett az egyházközségben.

Szent Annával és Szent Joakimmal kapcsolatban felhívta a figyelmet arra, hogy nagyon kevés információt találunk róluk a Szentírásban. Azt sem tudjuk pontosan, hogy Jézus születésekor éltek-e még a nagyszülei, de Máriából következtethetünk arra, hogy amilyenné vált a gyermek, a szülei is hasolnóak voltak. Habár Szűz Mária szeplőtelen volt, mégis nekik is köszönhette azt, hogy szent életet élt.

„Valójában szent családot ünneplünk. Amikor szent családot mondunk, általában Jézusra, Máriára és Szent Józsefre gondolunk, de ugyanúgy egy szent családot látunk Joakim, Anna és Mária esetében" – magyarázta István atya.

Saját életéből is hozott példát. Elmondta, hogy először nagymamájától tanult meg imádkozni. Három éves korában tanulta meg tőle az első imádságot.

„Nagyszüleinknek a példája, tanítása, segítése az unokának a növekedésében, elsősorban a hit növekedésében nagyon fontos" – emelte ki beszédének végén.

A szentbeszéd után felajánlással, szentáldozással, körmenettel folytatódott a szentmise, melyen a hívek nagy áhítattal vettek részt.

A szentmise után nem maradhatott el a már megszokott agapé, melyet sok szeretettel és odafigyeléssel készítettek el a helyi hívek.

A templom előtti téren már szokássá vált, hogy ilyenkor árúsok várják az érdeklődőket, akik búcsúfiát vásárolhattak náluk, így a lelki feltöltődésen kivül egy kis tárgyi emlékkel térhettek haza.

Fehér Rita

Meghitt Szent István-napi megemlékezés Beregszászban

Augusztus 20-án ismét a római katolikus templomban gyűltek össze Beregszász magyarjai, hogy megünnepeljék a nemzet egyik legfontosabb ünnepét, az államalapítást, valamint megemlékezzenek Szent Istvánról, arról az uralkodóról, aki több mint egy évezreddel ezelőtt irányította országunkat, de még a mai napig is példaképként áll előttünk.

Az ünnep szentmisével kezdődött, melyet Molnár János beregszászi esperes-plébános, püspöki helynök mutatott be.

Szentbeszédében István királyról, nem mint politikusról, hanem elsősorban mint Isten közeli emberről beszélt, a szentségét emelte ki:

„A magyar nép méltán tekint Szent István királyra, aki valóban apostoli munkát végzett. Ezért nevezik apostoli királynak, hiszen a Szentszék felismerte valóban egyházalapító, egyházszervező apostoli munkáját… Számunkra, katolikusok számára az a legfontosabb, hogy őt szentként tiszteljük. Isten előtt van, hogy közbenjárjon értünk és az élete követendő példa számunkra", – hangsúlyozta.

Végül hozzátette, hogy Szent István már a magáét megtette, de hogy ezer év múlva lesz-e még magyar szó és kereszténység ezen a vidéken, ez a jelenlegi nemzedéknek a feladata és felelőssége. Az esperes úr arra biztatta a jelenlévőket, hogy a félelmet, a halogatást tegyék félre és válasszák Krisztust és az Ő evangéliumát.

A szentmisén Buczkó István konzul képviselte Magyarország Beregszászi Konzulátusát, a szertartás végén ő is köszöntötte az egybegyűlteket.

A hagyományos kenyéráldás sem maradhatott el, hiszen az augusztus 20. egyben a kenyérért, a termésért való hálaadás ünnepe. A beregszászi Szerb Pékség által felajánlott megszentelt friss kenyerből mindenki vihetett haza egy szeletet.

A megemlékezés Szent István királyunk mellszobrának megkoszorúzásával, valamint egy különleges eseménnyel folytatódott: a Pásztor Ferenc Közösségi Ház falán felavatták Szent István király emléktábláját, a Beregszászért Alapítvány ajándékát. Dalmay Árpád, az alapítvány kuratóriuma elnökének az ünnepre írt levelét Tarpai Zsófia olvasta fel. A megemlékezést a Szent Kereszt kórusának éneke tette még meghittebbé.

Fehér Rita

Lucsok Miklós OP püspök a pasztorális év kezdetén:
„A Szentlélek egy testbe gyűjtött össze bennünket ebben az egyházmegyében"

Szeptember 2-án Lucsok Miklós OP, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye ordináriusa a pasztorális (lelkipásztori) év kezdete alkalmából találkozott a papsággal, a szerzetesnővérekkel és a megszentelt életet élő személyekkel.

Az esemény szentmisével kezdődött a Tours-i Szent Márton-székesegyházban, ahol a jelenlévők közös imában egyesültek, megemlékezve azokról is, akik komoly okok miatt nem tudtak jelen lenni. Ez az alkalom lehetőséget adott arra, hogy hálát adjanak Istennek a nyári szünetért, a különféle utazásokért és táborokért, a fiatalokért és gyermekekért, a jótevőkért – és minden kapott áldásért.

Szentbeszédében Miklós püspök az egyházmegyei papi közösség építésének fontosságát, valamint az élő kapcsolatok szükségességét hangsúlyozta. Ez a paptársakkal, a szerzetesnővérekkel, a püspökkel és a többi emberrel való kapcsolatok építésére egyaránt vonatkozik. Különösen napjainkban, hiszen „a mesterséges intelligencia korszakában élünk". A püspök atya megemlítette XIV. Leó pápa *Magnifica Humanitas* című enciklikáját is, amely a mesterséges intelligenciával foglalkozik. Ennek fényében mutatott rá arra a veszélyre, hogy kapcsolataink mesterségessé, „műanyaggá" válhatnak.

A mesterséges intelligencia miatt elvész az ima lelkülete és a felismerés képessége, ez pedig oda vezet, hogy csupán kiszolgálunk és robotolunk. Ez elszigetelődéshez vezethet: jó egyedül lenni, és nehéz együtt lenni. „Egy másik emberrel nehezebb kapcsolatot építeni, mint a mesterséges intelligenciával, de az emberi kapcsolat élő" – és éppen ebben rejlik az értéke.

Jézusnak az Atyához fűződő kapcsolata és imádsága példáján a püspök a kapcsolat elsőbbségét hangsúlyozta a szolgálattal szemben. Jézus elvonult a pusztába, hogy az Atyával legyen. „ Maradjon meg bennünk ez a kép, hogy folyamatosan keressük az időt az Atyával, Jézussal való együttlétre, hogy meghalljuk küldetésünket. A Szentlélek egy testbe gyűjtött össze bennünket ebben az egyházmegyében. Ő elvezet minket annak felismerésére, hogy ez a mi küldetésünk, egyházmegyénk – ez egy élő szervezet" – de mindenkinek megvan a saját missziója.

A szentmise után a program a Szent István Líceumban folytatódott. Itt lehetőség és idő nyílt a testvéri beszélgetésre, emellett több, a pasztorális évvel kapcsolatos szervezési kérdésben is döntéseket hoztak.

A 2026 szeptemberétől 2027 szeptemberéig tartó pasztorális év különböző kezdeményezéseket foglal magában – katekéziseket, lelkigyakorlatokat, virrasztásokat, zarándoklatokat és egyéb programokat, amelyek mind egyházmegyei, mind helyi, azaz plébániai szintűek A következő évben a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye fennállásának 25. évfordulójára készül. A lelkipásztori kezdeményezések egy része is e jubileum megünneplését szolgálja majd.

Az ukrán nyelvű szerkesztőség anyagai alapján

„Találkozni a leghitelesebb énünkkel”

Interjú Zsábej Edittel

Zsábej Edit már több éve pszichológusként, mentálhigiénés szakemberként teszi szebbé a világot itt Kárpátalján, leginkább Munkácson. Karizmája, hogy mindig időben felismeri, hol van rá a legnagyobb szükség. Másképp fogalmazva: nyitott szívvel szemléli Isten akaratát, és mindig felismeri azt az utat, ahová az Úr küldi. A háború elején nagy odaadással segített a kelet-ukrajnai menekülteken, azt követően pedig a veteránok lelkivilágának helyreállítását tűzte ki céljául.

Nemrégiben homokterápiával kezdett el foglalkozni, amely egy nem mindennapi traumafeldolgozási lehetőség kicsiknek, nagyoknak és a veteránoknak is.

– Hogyan kerültél kapcsolatba a homokterápiával?

– Amikor még pszichológiát tanultam, érintettük a művészetterápia különböző változatait, és a homokterápia is egyike volt ezeknek az ágazatoknak. Az ember manapság sok mindent felhasznál a természetből a gyógyító elemek miatt.

Amikor menekültekkel dolgoztam, kipróbáltunk mindent, amit csak lehetett a hatékonyabb segítség érdekében. Egyik alkalommal az az ötletem támadt, hogy ismerkedjünk meg a homokterápiával, de az még egy nagyon kezdetleges szint volt. Az ötlet azért is jött, mert az egyik menekültszállóra homokozót kértek a gyerekek számára. Úgy gondoltam, ne csak átadjuk az új eszközöket (volt még hinta és két faházacska), hanem kapcsoljuk össze valamilyen tevékenységgel. Vettünk egyszerű homokot, tálcákat, utánanéztünk, milyen technikát alkalmazhatunk, és levezettük a foglalkozást. Majd a homokot kiszórtuk a homokozóba.

Már a mentálhigiénés tanulmányaim alatt elkezdtem a veterános projektet, ahol szintén kipróbáltam mindent, ami hasznos lehet. Így jutottam el itt is a homokterápiáig, de most már mélyebben tanulmányoztam a folyamatot. Részt vettem egy *Homokterápia felnőttek és gyerekek részére* című magánkurzuson, ami nagyon tetszett. Minden óra után volt egy gyakorlati rész is. Magamon is kipróbálhattam a technikákat, tehát önismereti szempontból is fontos volt. Ezután támogatókat kerestem, hogy beszerezhessem a speciális, homokterápiához készült dobozokat, amelyek sokkal hatékonyabbak, mint a tálca. A kék alap a vizet vagy az eget jelképezi, ami több teret ad, és így egészen más bizonyos technikák elvégzése.

– Mit jelentenek pontosan a különböző technikák?

– A homokterápiának a legnagyobb ereje a traumafeldolgozásban és a nonverbális állapot kezelésében rejlik. Amikor például az agy központja a trauma vagy a túlterhelés miatt kikapcsol, akkor magának a homoknak a tapintása, érintése egy nonverbális csatornát nyit meg a belső világ és az öngyógyító folyamatok felé. Az ember nem beszél, csak a kezével dolgozik, ami különböző folyamatokat indít el benne. Mondhatjuk, hogy a homoktálca egy 3D-s vászon, ahol az ember rendet csinálhat, és kontroll alatt tarthatja a dolgokat. Érdekes, hogy vannak csoportok, ahol a kontrollt vissza kell hozni, és vannak esetek, amikor a kontrollt el kell engedni.

Nekem nem kell azonnal analizálnom a folyamatot, hanem hagyom, hogy a résztvevő a saját tempója szerint dolgozzon. Van, hogy az ember csak beletenyerel, és fél órán keresztül nem is csinál mást. Ha ez jó, kielégítő számára, akkor már technikát sem választok, csak hagyom, hogy csökkenjen benne a feszültség. Feladatom, hogy biztosítsam számára az ítélkezésmentes környezetet. A technikák között felsorolhatom például a lakatlan szigetet, az életút kirakását vagy éppen a konfliktuskezelést.

A homokon kívül a terápia kellékei azok a kis figurák, amelyek által jobban el lehet képzelni, el lehet játszani bizonyos élethelyzeteket. A doboz fontos része a pereme, ami ad egy keretet. Ezáltal a résztvevő érezheti, hogy meddig tart a területe, így tudja átélni azt, hogy a helyzet a kezében van. A veteránok esetében meg lehet figyelni, hogy különböző taktikákat alkalmaznak, védelmi vonalakat építenek – nyilvánvalóan abból kifolyólag, amit átéltek. Itt a poszttraumás növekedés a cél.

– Hogyan zajlik egy foglalkozás?

– Célcsoporttól függ. Tiszaújlakon a Bóbita Gyermekfejlesztő és Lelkigondozó Központ gyermekeinek szerveztek tábort a kollégák, az én feladatom az anyukák számára tartott foglalkozás volt. Az volt a cél, hogy relaxáljanak, egy kicsi időt szánjanak magukra, és lássák azt, hogy ők ugyanolyan fontosak, mint a gyermekeik. Ott először is körbeültünk, beszélgettünk, aztán kezdtünk el dolgozni a homokban.

Gyerekek esetében nem várunk, mert ők már rögtön odafutnak a homokhoz, beindul a fantáziájuk, és elkezdenek dolgozni. De minden esetben tartani kell egy bevezetést. Ha már a dobozoknál vannak, megkérem őket, hogy érintsék meg a homokot, próbálják meg szórni, belemártani a kezüket; mintákat rajzolhatnak, elsimíthatják a felületet, és csak ezután kezdődik maga a technika.

Volt már autista kliensem is, számukra a homokterápia kifejezetten megnyugtató. Egyfajta idegrendszeri szabályozás történik az ő esetükben. Természetesen nemcsak traumatizált személyeknél tudjuk használni a homokterápiát, hanem bárkinél. Nagyon jó önismereti módszer. Megtudhatják a foglalkozásból, hogy milyen képességekkel rendelkeznek, milyen erőforrásaik, milyen belső vágyaik vannak. Ezáltal tudnak találkozni a leghitelesebb énjükkel.

Manapság az emberek többsége mindent racionálisan próbál megoldani, pont ezért az intuíció háttérbe szorul.

A homokterápia alatt ezek előjönnek. Előfordul, hogy valaki beszélgetés formájában jár terápiára, és nem talál benne megoldást, de amikor a homokban dolgozik a keze, olyan belső válaszok születnek, amelyekre előtte nem is gondolt.

A gyerekeknél a homokterápia játék formájában jelenik meg, de a játék is egy kiváló eszköz az események, hatások feldolgozására. Ha például túlzott elvárások vannak jelen az életében, kistestvér születik, költözésen vannak túl, iskolai konfliktus vagy netalán bántalmazás éri, azt egy gyerek sokszor nem tudja megfogalmazni. A homokban ugyanakkor ki tudja rakni a problémát. Például el tudja ásni a konfliktus okozóját. Ugyanez a felnőtteknél is megfigyelhető. Előfordul, hogy integrálom a homokterápiát metaforikus kártyákkal vagy meseterápiával.

– Hogyan ér véget egy foglalkozás?

– Befejezzük a technikát, amit alkalmaztunk. Lassan elbúcsúzunk a homoktól, lerázzuk a kezeinket. Aki szeretné, megoszthatja a gondolatait, elmondhatja, mit jelentett számára a homokterápia, és mit indított el benne a folyamat. De ez is célcsoportfüggő, nálam nincs két egyforma foglalkozás.

A figurák kiszedése is érdekes dolog. Általában megkérdezem, hogy én szedjem-e ki, vagy ő szedi ki, esetleg maradjanak-e a homokban, ha van rá lehetőség. Aki akarja, lefényképezheti, és így később továbbgondolhatja az alkotását.

– Milyen jellegű homokot használtok?

– Tisztított, finomszemcsés homokot. Ha nedves homokkal dolgozom, akkor kinetikus homokot (ez 98%-ban finomított homok, a maradék 2% pedig egy speciális, nem toxikus kötőanyag). Azt könnyű építeni, formálni.

– Egy-egy meghívás esetén mennyire bonyolult a kellékek szállítása?

– Nem egyszerű, mert a homokkal együtt nagy súlya van. Ilyen szempontból nem túl praktikus, de abszolút megéri.

– Egyedül tartod a foglalkozást?

– Igen. Vannak célcsoportok, ahol nem is ajánlatos egy idegennek ott lennie. Ha hívnak foglalkozást tartani, általában előre megbeszéljük a részleteket; ha például a szervező vagy a pedagógus ott akar maradni, annak sincs akadálya.

– Helyet kaphat-e a homokterápia egy lelkigyakorlaton, hittanórán vagy vallásos foglalkozáson?

– Természetesen igen. Ki is lehet hozzá találni speciális technikákat. Akár egy betlehemest is eljátszhatunk benne, amikor aktuális, mondjuk decemberben. Bármilyen bibliai történetet meg lehet jeleníteni: olyan, mint egy bibliodráma a homokozóban. Bármilyen más lelki, hitbeli megélésünket is belevihetjük. Nyilván egy ilyen foglalkozásra megfelelőképpen fel kell készülni.

Fehér Rita

A kis dolgokból összeállt egy élet

Interjú Béres Attilával és Katalinnal

Béres Attila és Katalin évtizedek óta a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye és a Csapi egyházközség oszlopos tagjai: Kata hitoktat, Attila az Ungvári Szent Gellért Kollégium vezetője, de emellett is mindenben lehet rájuk számítani. Mindketten lelkiismeretesek, hisznek az emberben, az Istenben, az élet szépségében és a csodában. Két lányuk van, Anna és Kata, akiket szintén csodának neveznek. Hogy miért? Az interjúból kiderül!

– Hogy vagytok mostanában, avagy mi újság nálatok?

Kata: A külső körülményekhez képest jól, szerintem. Zajlik az élet.

Attila: Jól vagyunk. Elérkeztünk egy olyan örömteli pillanathoz, amikor a nagyobbik gyerekünk felvételizik. Ez egy fontos mérföldkő az életünkben. A szülőknél ez mindig izgalommal teli időszak. Izgultunk az érettségi és a felvételi miatt, ugyanakkor büszkék vagyunk, hogy ezt elértük.

Kata: Egy kicsit olyan ez, mint a szülés: nem tudod, hogy mi következik majd ezután.

Attila: A lányunk felnőtté válik, kezd önálló lenni. Amit útravalóul kapott, abból kell gazdálkodnia.

– Gondolom, az évek alatt sikerült sok mindent beletenni abba a bizonyos tarisznyába.

Attila: Eleinte volt bennem egy kis aggodalom. Előttem nem volt apakép, így az apa- és férjszerep elsajátítása csak reménybeli volt, de úgy látszik, amit nem hoztam magammal a házasság előtti életemből, azt a Jóisten megadta.

– 22 éve vagytok házasok. Amikor összeházasodtatok, ilyennek képzeltétek a közös életet, a családot?

Kata: Gyerekeket láttunk benne, talán eggyel többet is, mint ahogyan végül alakult. Nyilván az akadályokat nem láttuk, és nem is akartuk elképzelni. Reméltük, hogy húsz év után is együtt leszünk, különben bele se vágtunk volna. Most jó látni, hogy eddig helyt tudtunk állni a házasságban. A szüleim szép házasságban éltek, tehát volt előttem egy jó példa, amelybe próbáltam kapaszkodni, és persze a Jóistenbe is ugyanúgy.

Attila: Amikor komollyá vált a kapcsolatunk, akkor már felvázoltunk valamiféle jövőképet vagy vágyott forgatókönyvet. Úgy gondolom, hogy teljes egészében megvalósult az, amit elképzeltünk. Voltak nehézségek, sokszor megrendítettek minket, de amit mindig mondok, azt most is tiszta szívemből mondom: a Jóisten bőségesen megáldott minket. Túlcsorduló mértékkel mért nekünk. Hiszen azt mondták az orvosok, hogy nem lehet közös gyermekünk, ahhoz képest kettő is született, és mindemellett, s mindennek ellenére együtt vagyunk lassan 22 éve.

Ha azt kérdeznéd, mi a jó házasság titka, hát olyan nincs. Imádkozni kell, és kész. A kis dolgokból összeáll egy élet. Nekem fontos hinnem, hogy az Isten ezt a közös utat szánta nekünk. Voltak szakaszok, amikor embert próbáló volt az élet, de itt vagyunk. Úgy gondolom, ez mind kegyelem.

Kata: Azt szoktam mondani, hogy a házasság szentségével nem azt az ígéretet kaptuk, hogy könnyű lesz, hanem azt, hogy meg lesz áldva. Soha nem abba kapaszkodtam, ami rózsaszín vagy ami könnyűnek látszott. Ha áldás van rajta, olyankor a nehézséget le tudom tenni, és azt mondom a Jóistennek: oldja meg Ő, amire nekünk nincs erőnk vagy módunk.

Óriási segítség volt számunkra, hogy a házasság szentségét már az elején maximálisan komolyan vettük, és éreztük, hogy ez egy másfajta kapcsolat. Igyekeztünk tisztelni a másik érzelmeit. A nehézségekben az segít nekem, ha tudom: senki sem ígért nekünk könnyű életet, de amit kaptunk, azon áldás van. Ez sokszor kézzelfogható az életünkben.

Attila: Az érzelmek fontosak, de amikor jönnek a nehezebb élethelyzetek, emlékeznünk kell a tudatos döntésre, amely szerint az Úristen akaratával megegyezően, nem véletlenszerűen és nem kényszerből vagyunk egymás mellett. Ezen dolgozni kell, és kettőnk közül valakinek mindig észnél kell lennie.

– Mit jelent a gyakorlatban, a ti esetetekben az, hogy dolgozni kell?

Kata: Megpróbálni mindig szeretni, és bizony valamikor elnézni dolgokat, esetleg nyelni egyet. Volt egy időszak, amikor megfogalmazódott bennem egy gondolat: az embernek nem azzal kell leélnie az életét, akivel el tudja képzelni azt, hanem aki nélkül nem tudja elképzelni a mindennapokat. Bizony olyan valaki mellett, akiről el tudja képzelni, hogy képes neki nehéz dolgokban is tűrni, és őt elviselni. Mert azért ezt a házasságot viseljük, mint egy ruhát. Olyan is van, amikor magamat kell elviselnem,

mert utálatos vagyok, mert történt valami, ami kicsúszott a kezemből.

Nem feltétlenül egyedül kell viselnünk a terheket. Néha oda kell fordulni másokhoz, segítséget kérni, belekapaszkodni mások jó szándékába. Nekünk ez sokat segített. Nem könnyű másoktól segítséget kérni, mert ott van a gyengeségünk, esetleg a szégyenérzetünk; ezért ez is egy munka, ez is egy ráhagyatkozás. Apukám azt mondta, hogy ha van is közöttünk nézeteltérés, mások előtt, ennek ellenére is mindig álljak a férjem oldalán.

Amikor a vetélésem történt, Domonkos atya arra kért, hogy tartsunk egy lelkigyakorlatot, és meséljem el, én ezt hogyan éltem meg. Még nagyon friss volt az érzés, féltem ettől, de amikor meséltünk róla, sorra jöttek az emberek megköszönni, hogy ezt elmondtuk, és hogy ezzel mennyi erőt adtunk nekik. Miután az orvosok közölték, hogy nem lehet gyerekünk, két lányunk született. Sokan, sokat imádkoztak értünk ekkor, hálásak vagyunk érte mindmáig. Úgyhogy, ha valaki azt mondja, hogy nem hisz a csodákban, kopogjon be hozzánk, és kettőt is elé állítunk!

Attila: Fontos, hogy minden nap eldöntsem: ezt akarom csinálni. A kísértés mindig ott van. Az ellene folytatott harc mindig kimerítő. A fáradt ember türelmetlen, nem diplomatikus, nem körültekintő, nehezen tud belehelyezkedni a másik gondolataiba, érzéseibe: de hogy ez a fáradtság ne legyen halálos, ahhoz a Jóisten kegyelme szükséges. Az Úristen nagyon jól elrendezte, hogy amikor két ember között vonzalom alakul ki, az egy nagyon erős, impulzív, megkérdőjelezhetetlen érzés. Ám mindig át kell beszélni azokat a problémákat is, amelyek szembejöhetnek.

– Attila, te akkor nem is ismerted az édesapádat?

– Amikor megszülettem, már nem voltak együtt a szüleim.

– Ennek fényében milyen apának látod magad?

– Valóban, közvetlen apaszerepet nem tudtam otthon

elsajátítani, de a környezetemben sok jó példát láttam. Mondtam is Katának még az elején, hogy nem tudom, milyen a jó apa, de azt tudom, milyen a rossz. Minden, ami ellentéte egy rossz apának, az már jó. A Jóisten megadta azt a kegyelmet, hogy lányos apuka vagyok. Nekem ez olyan nagy boldogság, hogy elmondani sem tudom. Ösztönös bennem, hogy ugyanolyan tisztelettel fordulok hozzájuk, mint a feleségemhez.

– Kata, te milyen anyának látod magad?

Kata: Hát, nem tudom. Csak reménykedni tudok abban, hogy nem rontok el dolgokat. Nagyon igyekszem, aztán majd meglátjuk… Attila nagyon jó édesapa. Már az elején is éreztem, hogy ez így lesz. Apukámat nagyon szerettem, és biztosan van abban valami, hogy a lányok az édesapjuk mintájára keresnek férjet.

Attila: Katával különböző személyiségek vagyunk, és ez így normális. A Jóisten kegyelme az, hogy ebből kihoz valami jót. Más hang az apa hangja, és más az anyáé, de a kettő csak együtt működik. Nem szabad, hogy bármelyik hang felé eltolódjon a hangsúly, vagy hogy valamelyikre érzékenyebb legyen a gyerek.

– Pedagógusok vagytok mindketten. Kata hittanár és magyar irodalom szakos tanár, Attila szintén tanár és kollégiumvezető. Tudjátok-e a fiatalabb nemzedéknek átadni azt a lelkületet, ami bennetek van, és amit a saját lányaitoknak is átadtok?

Attila: Én a más gyerekének sem mondok mást, mint a sajátomnak. Pogácsákat teszünk a saját gyermekeink és a tanítványaink tarisznyájába is. Lehet, hogy nem mindegyik pogácsa tökéletes, de elegendő addig a pontig, amikor már a saját pogácsáira támaszkodik majd. Ami nem tökéletes, azt a Jóisten kiigazítja.

Kata: Én pedig félek a „tökéletes” szótól. Húsz év tanítás során sok mindent láttam, ám meggyőződésem, hogy a Jóisten nem teremt selejtet. Akár a hitoktatásban, akár máshol, igyekszem azt átadni a gyerekeknek, hogy értékesek. Szabad gyengének lenni, szabad segítséget kérni, és jó dolog jó embernek lenni. Magyar irodalom tanárként nagyon jól el tudom rejteni a jó hírt, az üzenetet a művek mondanivalójában.

Fehér Rita

Hírmorzsák

Mórocz Tamás bodajki plébános, **Václav Tihamér** és **Oraveczki Attila** Ungváron és Beregszászban adtak koncertet július végén. Az est folyamán az orgonazene, a tárogató különleges hangja és az irodalmi gondolatok harmonikus egysége nyújtott lelki feltöltődést és művészi élményt a résztvevőknek.

Aknaszlatinán július 24-én megemlékeztek **Árpád-házi Szent Kingáról**, akinek a tiszteletére nemrégiben kápolnát is szenteltek, hiszen a királyné élete az aknaszlatinai sóbányával is összefonódik. Ugyancsak Szent Kingáról emlékeztek meg Beregardóban, ahol a néhány éve épült templom a magyar szent nevét viseli.

Szent Anna és Joakim, Jézus nagyszülei a kárpátaljai hívek igen kedvelt szentjei, így több templomot is szenteltek a tiszteletükre. Július végén több egyházközségben is búcsúra gyűltek össze a hívek: Gerényben, Huszton, Orosziban és Csapon.

Járművek megáldása

Szent Kristóf napja alkalmából **járműveket áldottak meg** Beregszászban, Kőrösmezőn, Ungváron és más plébániákon. A hívek szép számmal érkeztek autókkal, mikrobusszal, biciklivel vagy robogóval, hogy Szent Kristóf közbenjárását kérve Isten oltalmazza és védelmezze őket útjaikon.

Augusztus 17-én a **Benei Jézus Szíve Plébánia** tagjai vidám kiránduláson, családi napon vettek részt a Dédai-tónál. A nap folyamán sütkéreztek, úsztak, jókat beszélgettek és finomakat ettek. Ezalatt a gyermekek önfeledten játszottak, ugrándoztak a trambulinon, a fiatalok pedig zenét hallgattak. **Rácz István** atya, benei plébános is jelenlétével megtisztelte a híveket, és az utazást is ő szervezte meg.

A **Rahói Római Katolikus Egyházközség** Szent István napján ünnepelte kisbúcsúját. A szentmisén megemlékeztek államalapító szent királyunkról, valamint együtt adtak hálát Istennek a nemzetért és a mindennapi kenyérért.

A beregszászi **Szent Kereszt** templom búcsújára idén szeptember 14-én került sor. Az ünnep főszónoka **Böjte Csaba OFM** atya volt, aki Isten bátorító szavát, figyelmét és gondviselő szeretetét közvetítette a Kárpátalja számos pontjáról összegyűlt híveknek.

A **Kálvária** templombúcsúja Ungváron szeptember 12-ére esett. Az ünnepre a környező településekről számos hívő gyalogosan, keresztutat járva érkezett meg. Az ünnepi szentmise főcelebránsa **Hernádi Lehel OFM** atya volt.

A **csapi hittanosok** nem mindennapi élményben részesültek augusztus közepén: a Balatonnál tölthették a hittantáborukat **Thurzó Péter** atya, csapi plébános vezetésével. Istennek legyen hála a csodálatos helyen töltött napokért!

Családi napot szerveztek Szürtében július 25-én a római katolikus egyházközség tagjai számára. A program szentmisével kezdődött, ezt követte a Téglási Kultúrház előadása, a hittanosok műsora, valamint a Dominus kórus szolgálata. A kisebbek örömmel vettek részt arcfestésen, rongybabakészítésen, gipszfestésen, sósstangli-sütésen, ügyességi és zenés körjátékokban, táncházban, pecázásban, pingpongozásban és trambulinozásban.

Szeptember végén megtartották a már hagyományos kárpátaljai római katolikus hívek **máriapócsi zarándoklatát** és az éjszakai imavirrasztást. A nyitó szentmisét **Majnek Antal** emeritus püspök celebrálta.

Gyerekszáj

Ádám és Éva: „Isten teremtette Ádámot és Évát. Elsőként Ádámot. De aztán Isten rájött, hogy a férfiaknak kell valaki, aki kitakarít utánuk, úgyhogy megcsinálta Évát a bordájából."

A paradicsomi kiűzetés: „Ádám és Éva azért estek ki a Paradicsomból, mert almát loptak. Pedig ha megvárták volna, amíg lekvárt főznek belőle, biztos nem lett volna baj."

Mózes és a Vörös-tenger: „Mózes kivezette a zsidókat Egyiptomból. Amikor a tengerhez értek, Mózes felemelte a botját, és a tenger kettényílt. Miután átmentek, a tenger összecsukódott, a fáraó katonái pedig mind megfulladtak, de szerencsére nekik már amúgy is mindegy volt."

Csodák: „Jézus az első csodáját egy lagziban tette. Elfogyott a bor, és az anyukája szólt neki. Jézus erre a vizet borrá változtatta. Apukám szerint ez egy nagyon hasznos tulajdonság."

A Miatyánk: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. És bocsásd meg a mi adósságainkat, ahogy mi is megbocsátunk a bankoknak."

A templomi persely: „A templomban a bácsi körbejárt egy bottal, aminek a végén egy zacskó volt. Mindenki rakott bele pénzt. Szerintem ez egy nagyon jó üzlet."

A tízparancsolat: „A tízparancsolatot nagyon nehéz betartani, főleg a hetediket, hogy ne lopj. Mert ha valaki elviszi a játékomat, én is kénytelen vagyok visszalopni."

Isten lakhelye: „Isten a mennyországban lakik a felhők felett. Ott sosem esik az eső, mert Isten mindig elzárja a csapot, ha látja, hogy a gyerekek játszani akarnak a játszótéren."

Noé bárkája: „Noé biztosan nagyon okos ember volt, mert sikerült rávennie a macskákat és az egereket, hogy negyven napig ne bántsák egymást."

Mózes és a Vörös-tenger: „Mózes felemelte a botját, és a tenger kettévált. A zsidók száraz lábbal keltek át, a fáraó katonái meg ott maradtak, mert elfelejtettek úszógumit hozni."

A vihar lecsendesítése: „Jézus a bárkában aludt, amikor hatalmas vihar támadt. A tanítványok felébresztették, ő meg rászólt a szélre. A szél rögtön elhallgatott, mert tudta, hogy Jézusnak van igaza."

Isten lakhelye: „Isten a mennyországban lakik, de ha vasárnap szép idő van, biztosan lejön a strandra, mert ott sokkal vidámabbak az emberek."

Sára és Ábrahám: „Sára már kilencvenéves volt, amikor Isten megígérte neki, hogy fia fog születni. Sára magában nevetett ezen, mert tudta, hogy ilyen idősen már nagyon nehéz babakocsit tologatni a sivatagban."

József és az egyiptomi fáraó: „József megfejtette a fáraó álmát a hét kövér és a hét sovány tehénről. Ez azt jelentette, hogy hét évig sokat fognak enni, utána meg hét évig mindenki diétázni fog."

Dávid és Góliát: „Góliát egy hatalmas óriás volt, akitől mindenki félt. De Dávid odament egy parittyával, és homlokon lőtte egy kővel. Góliát nagyon meglepődött, mert nem számított rá, hogy a felnőttek is kavicsokkal dobálóznak."

Dániel az oroszlánok vermében: „Dánielt bedobták az éhes oroszlánok közé, de Isten bezárta a vadállatok száját. Az oroszlánok biztosan nagyon mérgesek voltak, hogy a vacsorájukat csak nézhették, de meg nem rághatták."

Jónás és a cethal: „Jónást lenyelte egy nagy hal, mert nem akart Ninivébe menni. Három napig lakott a hal hasában. Ott biztosan nagyon büdös volt és halszagú, úgyhogy Jónás megígérte Istennek, hogy inkább gyalog is elmegy bárhova."

A kenyér- és halszaporítás: „Jézus ötezer embert lakatott jól mindössze öt kenyérrel és két hallal. Anya szerint ez a legnagyobb csoda, mert ő még nekünk négyünknek is alig győzi a főzést vasárnap."

A vak meggyógyítása: „Jézus sarat kent egy vak ember szemére, és az rögtön látott. Ha én kenek sarat a testvérem szemére, anyu rögtön kiabál, és nekem is elhomályosul a látásom a büntetéstől."

Zakeus, a vámszedő: „Zakeus nagyon alacsony ember volt, ezért felmászott egy fára, hogy lássa Jézust. Jézus észrevette, és azt mondta neki: *'Gyere le, mert ma nálad kell megszállnom.'* Zakeus nagyon örült, mert a fán amúgy sem volt kényelmes az ágy."

Isten és a teremtés: „Isten hat nap alatt teremtette a világot, a hetediken pedig megpihent. Szerintem azóta is pihen, mert a világban mostanában elég nagy a rendetlenség."

Isten neve: „Istennek nagyon sok neve van. Úgy hívják, hogy Úristen, Mindenható, meg néha úgy, hogy *'Te Jó Ég!'*, amikor apa meglátja a villanyszámlát."

A tized: „A templomban a perselybe pénzt kell dobni. Ez Isten tizede. De én nem értem, miért nem fogad el inkább bankkártyát, ha már a felhők felett lakik.

Sírás: „A Jóisten nem haragszik, ha sírok. Szerintem ilyenkor csak közelebb ül hozzám."

Magány: „A mennyországban biztos nincs olyan, hogy valaki egyedül marad."

Nevetni jó!

A három lelkész és a denevérek

Három különböző felekezetű lelkész összeül, és a templomukban fészkelő denevérekről panaszkodnak.

A katolikus pap mondja: „És meghintettem őket szenteltvízzel, de semmi, másnapra visszajöttek."

A református tiszteletes így szól: „És keményen megdorgáltam őket a szószékről, és felolvastam nekik a törvényt, de csak nevettek rajta, maradtak."

A baptista lelkész mosolyog: „Én megoldottam. Mindet bemerítettem, felvettem őket a gyülekezeti tagnak, azóta egyiket se láttam vasárnap."

A lottóötös

Egy idős, szívbeteg katolikus bácsi megnyeri a lottóötöst. A családja nagyon aggódik, hogy ha hirtelen megtudja, a szívroham végez vele. Megkérik a helyi plébánost, hogy óvatosan, lelkipásztori tapintattal közölje vele a hírt. Az atya átmegy a bácsihoz, leülnek kávézni, majd beszélgetni kezdenek:

– Jóska bátyám, játsszunk el a gondolattal. Mi lenne, ha te egyszer megnyernéd a lottóötöst? Mit kezdenél anynyi pénzzel?

Jóska bácsi elgondolkodik, majd áhítattal így szól:

– Tudja mit, atyám? Ha én megnyerném az ötöst, a felét azonnal odaadnám a Szentatyának, a másik felét meg az egyházközségnek, a templom felújítására!

...A következő pillanatban a plébános kapott szívrohamot.

A négy szerzetes

Négy szerzetes – egy bencés, egy ferences, egy domonkos és egy jezsuita – közösen imádkozik egy szobában, amikor hirtelen elmegy az áram, és vaksötét lesz.

A bencés szerzetes – mivel a szabályzatuk szerint mindent fejből tud – egyetlen pillanatra sem akad meg, és a sötétben is rezzenéstelen arccal, ütemesen folytatja a zsolozsmát.

A domonkos szerzetes azonnal meglátja a helyzetben a teológiai párhuzamot, és hatalmas, dörgedelmes prédikációba kezd a bűn sötétségéről és az isteni világosságról.

A ferences szerzetes áhítattal térdre borul, és hangos imádságba kezd, kérve a Teremtőt, hogy hozza vissza a fényt az ő szegény, esendő szolgáinak.

Hirtelen kattan egyet a kapcsoló, és újra kigyullad a lámpa.

Kiderül, hogy a jezsuita közben csendben kiment a folyosóra, és kicserélte a kiolvadt biztosítékot.

A professzor és a diák a hittanvizsgán

A szigorú teológiaprofesszor vizsgáztatja a diákot, aki láthatóan semmit sem tanult.

– Na fiam, mondjon valamit a babiloni fogságról!

A diák hallgat.

– Jó, akkor beszéljen Mózes elhívásáról!

A diák csak vakargatja a fejét. A professzor elveszíti a türelmét:

– Ember, maga tudja egyáltalán, hogy ki az az Isten?!

A diák felcsillanó szemmel kiböki:

– Professzor úr, a nyelvem hegyén van, de most hirtelen nem jut eszembe...

A professzor feláll, és az ég felé tárja a kezét:

– Micsoda tragédia! Az emberiség évezredek óta keresi a választ, ennek a fiúnak meg a nyelve hegyén volt, de elfelejtette!

A villanykörte esete

Hány felekezeti tag kell egy kiégett villanykörte kicseréléséhez?

Katolikusok: Három. Egy, aki becsavarja, és kettő, aki a gyertyákat tartja addig.

Reformátusok: Egy sem. Ha a villanykörte kiégett, az azért van, mert Isten a predestináció szerint így tervezte. El kell fogadni a sötétséget.

Baptisták: Legalább tizenöt. Először össze kell hívni egy bizottságot, hogy megszavazzák a cserét, majd rendezni kell egy közös szeretetvendégséget (batyus bált), ahol az új villanykörtét felavatják.

Karizmatikusok: Csak egy. Úgyis mindegyiknek a keze a levegőben van a dicsőítés alatt, valaki útközben megigazítja.

A pénteki hústilalom

A középkorban egy kolostorban a szerzetesek már nagyon unják, hogy péntekenként a szigorú egyházi szabályok miatt csak halat és zöldséget szabad enniük. Az egyik pénteken a konyhafőnök barát nem bírja tovább, és egy hatalmas, szaftos sült malacot tesz az asztalra.

A novíciusmester dühösen ugrik fel:

– Testvér! Megőrültél?! Pénteken malacot eszünk? Ez halálos bűn!

A konyhafőnök teljesen nyugodtan így felel:

– Nyugodj meg, testvér, nem szegtem meg a törvényt. Amikor a malacot betettem a sütőbe, szenteltvizet hintettem rá, és azt mondtam neki: *„Ádám fia vagy, de én megkeresztellek, és mostantól a neved: Ponty!"*

Szent Antal és az elveszett dolgok

Kovács úr kétségbeesetten rohangál a házban, mert elhagyta a kocsikulcsát, és késésben van a munkából. Végső elkeseredésében a védőszenthez fordul:

– Páduai Szent Antal, kérlek, segíts meg!

– Ha megtalálom a kulcsot, esküszöm, hogy vasárnap bedobok ötezer forintot a perselybe!

Abban a pillanatban, ahogy kimondja, lenéz, és látja, hogy a kulcs ott van a cipője mellett a földön. Kovács úr gyorsan felkapja, és az égre kacsint:

– Jaj, Szent Antal, ne is fáradj, ne keresd tovább! Megvan magától is!

A szeretet másik neve: Idő

A padlás félhomályában a magas, hajlott hátú öregember még jobban meggörnyedve igyekezett odajutni a felhalmozott dobozokhoz az egyik padlásablak mellett. A pókhálókat félresöpörve leemelte a felső dobozt, s a fény felé tartva egyik fényképalbumot a másik után szedegette ki belőle. Valaha csillogó, most már megfakult tekintete vágyakozva várta, hogy meglássa azt, akiért feljött ide.

Úgy indult az egész, hogy emlékeiből előbukkant élete nagy szerelme, s tudta, hogy ezekben az albumokban találhat fényképet róla. Csendben, türelmesen lapozgatott, s pár pillanat múlva már el is süllyedt az emlékek tengerében. Világának forgása nem állt meg felesége elvesztésével, de a múlt emléke sokkal élőbb volt lelkében, mint a jelen magányossága. Ahogy félretette az egyik poros albumot, előkerült valami, ami rég felnőtt fia gyermekkori naplójának tűnt. Nem emlékezett, hogy valaha is járt volna a kezében, vagy hogy tudomása lett volna arról, hogy kisfia naplót vezet. „Minek őrizgette Elisabeth mindig a gyerekek régi lomjait?" morfondírozott, ősz fejét csóválva.

Felnyitva a megsárgult lapokat, egy rövid mondatra esett a tekintete, ami önkéntelen mosolyra késztette. A szeme csillogása is visszatért egy percre, ahogy a szívét megérintő kedves szavakat olvasta. Hallotta a kisfiú hangját, aki túl gyorsan nőtt fel ugyanebben a házban, és akinek a hangja az évek során teljesen elhalkult az emlékezetében. A padlás teljes csöndje és a tiszta lelkű hét éves kisfiú szavainak varázsa élete egy elfeledett korszakába repítette vissza az öregembert.

Újra belenyúlt a dobozba, és ugyanarra az évre szóló saját régi üzleti naplóját vette ki belőle. Leült egy ócska asztal mellé az ablak alá, és egymás mellé tette a két naplót Az övé bőrkötésű volt, a neve aranyozott betűkkel belevésve. A fiáé gyűrött, kopott volt, alig látszott már rajta a Jimmy felirat. Öreg ujjaival végigsimított a betűkön, mintha újra tisztán láthatóvá akarná tenni az idő és a használat során megkopott nevet.

Kinyitotta saját naplóját, s tekintete egy mondatra esett, ami egyedül állt egyik lapon. Feltűnt, mert a többi napok tele voltak bejegyzésekkel. Önnön gondos kezeírásával ezek a szavak álltak az oldalon:

„Az egész napot elvesztegettem Jimmyvel való horgászatra. Nem fogtunk semmit."

Nagyot sóhajtott, majd remegő kézzel megkereste Jimmy naplójában ugyanazt a napot, június 4-ét. Erősen megnyomott, még tétova, nagy betűkkel ez volt odaírva:

„Apával horgászni voltunk. Életem legszebb napja."

Lance Wubbles
Forrás: havannacsoport.hu
Fotó: pexels.com

„Mindenkor örüljetek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1 Tessz 5,16-18)